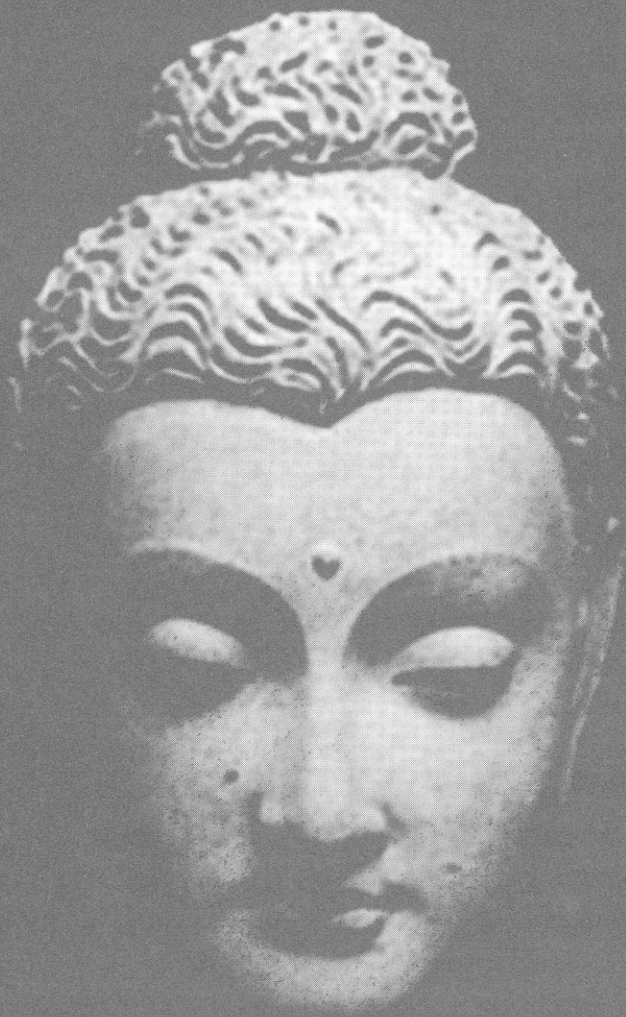

ตัดโลกนี้ ถูกชาตินำไปสู่ขรา ถูกขรนำไปสู่พยาธิ
ถูกพยาธินำไปสู่มรณะ ถูกมรณะนำไปสู่ชาติ คือการเกิดอีก
พึงสำรวม กาย วาจา ใจ ให้เป็นที่พึงในภพหน้าเถิด
เมื่อเรือนรกไฟไหม้เจ้าของหนของสิ่งใดออกได้
สิ่งนั้นก็จักประโยชน์แก่เจ้าเอง
เหมือนเสด็จโลกอันขรามรณะใหม่อยู่อย่างนี้ ชาวโลกพึงชนออก
ด้วยการให้ทานเถิด สิ่งที่ให้เป็นทานไปแล้ว
ก็ถือว่าได้ชนออกอย่างดีแล้ว

(องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสแก่ นกุลบิดาคฤหบดีและ
นกุลมารคาคฤหบดีธานี ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตะวันวิหาร)

กระโถนช่างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๘ เดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ความรักนั้นย่อมเกิดด้วยเหตุอันประการใด
เพราะเคยอยู่ร่วมกันมาก่อน หรือ เพราะเกื้อกูลกันในบัดนี้
เหมือนดอกบัวเกิดในน้ำ และเป็อกตม ฉะนั้น

(องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสแก่ นกุลบิดาคฤหบดีและนกุล
มารดาคฤหปทานิ ขณะประทับอยู่ที่ เกศกพา)

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ

เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : เณรภาคฤดูร้อนบวชกันอยู่เรื่อย มานั่งร้องให้อยู่ในป่า
ส่งเข้าบึงไป บอกว่า ผมคิดว่าผมเป็นผู้ใหญ่แล้ว เด็กอายุ ๑๘ แล้วนะ
ปีนี้เข้ามหาวิทยาลัย บอกว่ามั่นใจว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ที่ไหนได้ไป
อยู่ป่าเข้าไปจริงๆร้องให้คิดถึงบ้าน อาจารย์โหดร้ายมากบวชเสร็จเข้า
ป่าเลย มันต้องเคียวกันให้ได้ ไม่งั้นเขายืนด้วยตัวเองไม่ได้สักทีหนึ่ง
และอีกอย่างเป็นพระเป็นเณรถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่ เราก็ปกครอง
แบบผู้ใหญ่ไซ้มัย ? ขนาดเณรอาร์ตเพิ่งจะอยู่ชั้น ป.๕ -ป.๖ เท่านั้นเอง
ยึดเข้าป่าไปตั้งแต่วันแรกบวชเลย คนเราถ้าหากไม่ได้ไปเจอกับสภาพ
ของธรรมชาติที่แท้จริงก็มักคิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่แน่ แต่พอไป
เปรียบเทียบกับป่าเขาทะเลเข้ามันกลายเป็นผงเดียวเองเท่านั้นเอง
เหลียวหน้าไปทางไหนก็ป่าทั้งนั้น เณรอาร์ตร้องให้เพราะว่าหลงหน้า
กอล์ฟหลอกมัน.. ไม่ได้หลอกเขาบอกความจริงแต่เณรรับไม่ได้
เณรบอกเสียงเสือมันต้องมากินเราแน่ๆ เลย หลงหน้าไม่กลัวหรือ ?
(หัวเราะ) ท่านกอล์ฟบอกว่าไม่กลัวหรอก ทำไมหลงหน้าไม่กลัวล่ะ?
ผมวิ่งเร็วกว่าไง ผมก็วิ่งหนีก่อน (หัวเราะ) มันวิ่งเร็วกว่าจะ
เหลือใคร ? ก็เหลือเณรให้มันกิน(หัวเราะ)เณรร้องให้เลย ไม่มีหรอกไอ้ที่
ต้องไปปลอบเด็กนะ เณรคิมมาเดินป่าเสียงลัมครีนท่านกอล์ฟจำอ้อ
เลย ถามว่าทำไมวะ? หยุดไม่ได้หรอกครับ ถ้าขึ้นหยุดแล้วมันเจ็บนานว่า

อย่างนั้น มันกลัวป่า มันล้มลงไปแล้วพอมันเห็นเราไม่หยุดแล้วมันต้องวิ่งตาม ลองดูมั่งมัย ออกป่ามาเล่าให้ฟังมันสนุกไปเจอเองแล้วจะรู้ว่ามันทุกข์ขนาดไหน

ถาม : แล้วออกป่าจริงๆ นี่ เวลาไม่เจอหมู่บ้านไม่เจอคนเลย ?

ตอบ : คุณมันมีพวกของป่าอะไรก็ฉนั้นอย่างนั้น ถ้าหากว่าสามารถขอข้าวจากเทวดาก็ขอไป ถ้าหมดสภาพทุกอย่างแล้วก็อดเอา

ถาม : อยู่ป่านี้ผักผลไม้ที่ทานได้ ?

ตอบ : ครูบาอาจารย์ที่ออกป่าแต่ละสายล้วนแล้วแต่มีประสบการณ์อดหน้าเขี้ยวมาแล้วทั้งนั้นเลย กระทั่งหลวงพ่อบอกว่าเก่งนักเก่งหนา เทวดาเขาแกล้งไม่ให้กินอดชะ ๔ วัน หลวงพ่อ ๓ องค์ท่านไปบิณฑบาตแล้วเขามาใส่ใจ แล้วหลวงพ่อบอกท่านก็สงสัยว่าเด็กที่โหนดมันเดินมาใส่บาตรกลางป่า ก็ถามว่าหมู่บ้านอยู่ไหนจ๊ะ (หัวเราะ) เปิดไปเลย (หัวเราะ) คราวนี้ออดไปเหอะอยากชี้สงสัยดิ้นัก

มีวิธีเก็บทุเรียนข้ามปี ที่วัดมีทุเรียนกินข้ามปีทุกปีเลย แกะแล้วใส่ถ้วยใส่จานให้ดี เอาถุงพลาสติกผูกไว้แล้วยัดเข้าช่องฟรีชไปเลย ถึงเวลาเอามาทกินเหมือนกินไอติมทุเรียน อยู่ได้ข้ามปีจริงๆเก็บไว้นานเท่าไรก็ได้ถ้ามันอยู่ในสภาพที่แช่แข็ง แล้วมันแปลก..ถ้าโดนความร้อน ความร้อนมันทำให้น้ำมันระเหยของมันแตกตัวออกมา กลิ่นมันก็ออก ถ้าโดนความร้อนมันหมดหมด

ถาม : พระพุทธเจ้าสมัยบำเพ็ญปัญญาบารมีระยะแรกท่านชื่ออะไรคะ?

ตอบ : มโหสถบัณฑิตอันนั้นเป็นปรมัตถบารมีนะ ตอนอื่นๆ ยังอีกเยอะ อย่างที่ท่านเป็นโสมทัตมานพไป ตอนที่ท่านเป็นโสมทัตมานพ ท่านมีพ่อเป็นพราหมณ์ที่ตอนหลังเกิดเป็นโลลุทายี โลลุทายีเป็นพระที่เหลวไหลมาก เป็นต้นกำเนิดศีลสาระพัดข้อนั้นแหละว่าจะอะไรไปก็จำได้แป็บเดียว ปรากฏว่าพอพระอินนิทา พระพุทธเจ้าท่านก็เลยเล่าเรื่องให้ฟังว่าท่านเกิดเป็นโสมทัตมานพนี่ท่านเป็นมหาตเล็ก ไกล่ชิดพระเจ้าแผ่นดิน พ่อก็ทำมาหากินไปตามแบบของตัว ปรากฏว่าวันหนึ่งวัวตายไปหนึ่งตัวก็ส่งข่าวให้ลูก ลูกมาดู เออ..มันตายจริงๆ พ่อบอกว่า เจ้าเป็นมหาตเล็กไกล่ชิดขอพระราชทานพระเจ้าแผ่นดินสิ เราจะได้มีวัวไว้ทำนาต่อ ท่านก็บอกว่าท่านเป็นคนไกล่ชิดถ้าขออะไรจากเจ้านายคนอื่นเขาเห็นแล้วเขาจะเอาเยี่ยงอย่าง ให้พ่อไปขอเอง อุตส่าห์สอนวิธีให้นะ เอาหญ้าผูกเป็น ๒ ฟ่อน ฟ่อนนี้เป็นตัวพระราชฯ ฟ่อนนี้เป็นพ่อนะ ต้องนั่งอยู่ที่นั่น แล้วไปถึงท่านจะตรัสถามว่าเป็นใครมาจากไหน ให้บอกว่าข้าพเจ้าชื่อนั้น ชื่อนี้ เป็นพ่อของโสมทัตมานพ ข้าพเจ้ามีวัวอยู่ ๒ ตัว บัดนี้ได้ตายไปตัวหนึ่ง แล้วขอพระราชทานอีกตัวหนึ่งพระเจ้าค่ะ สอนอยู่ ๓ วัน แค่นี้โยคะไม่กี่โยคะนี่ ปรากฏว่าพอไปถึงจริงๆ ท่านก็ไปกราบทูลบอกว่าท่านเป็นพ่อของโสมทัตมานพ มีวัวอยู่ ๒ ตัว บัดนี้ตายไปแล้วตัวหนึ่งเลยขอถวายอีกตัวหนึ่งพระเจ้าค่ะ มันก็เกลี้ยงเท่านั้นละสิ พระเจ้าแผ่นดินท่านฟังอยู่มันแปลกๆ ก็เลยหัวเราะ ท่านบอกว่า โสมทัตบ้านของเรามีวัวมากหรือถึงจะเอามาถวาย พระเจ้าแผ่นดิน โสมทัตมานพท่านฉลาดท่านบอกว่าถ้าพระองค์จะพระราชทานให้ก็จะมีมากพระเจ้าค่ะ คนฉลาดชะอย่าง ปากดีเป็น

ศรีแก่ตัว ท่านเลยให้ไปฝูงหนึ่งเลย นั่นแหละปัญญาบารมีขั้นต้นๆ เอง
ถาม : อยากถามว่าปฏิปทาของหลวงปู่สวดที่ว่า เมื่อสิ่งใดยังไม่สำเร็จยังไม่ควรบอกแก่ผู้ใด ในยุคนี้จะสามารถใช้ต่อไปได้?

ตอบ : ใช้ได้ ยืนยันว่าใช้ได้ แต่ว่าขณะเดียวกันคำว่า ไม่ควรบอกแก่ผู้ใดนั้นหมายถึงบอกทั้งหมดและถ้ามันเป็นเรื่องใหญ่เกินกำลังของเราเอง เราต้องบอกคนอื่นแต่บอกแค่ในสิ่งที่เขาต้องทำแค่นั้น คือ เขาต้องให้ความร่วมมือเราแค่ไหนเราบอกรายละเอียดเขาแค่นั้น

ถาม : สมมติว่าเราต้องการที่จะทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ว่าเรายังไม่รู้ว่าสำเร็จหรือไม่ เราควรถือปฏิปทาของท่าน ?

ตอบ : บอกว่าใช้ได้เลยไง ถ้าคุณจะไปประท้วงรัฐบาลอย่าบอกว่าพามันไปประท้วง บอกว่าจะพาไปเที่ยวทำเนียบ คือให้มันรู้เท่าที่มันควรรู้แค่นั้นเอง (หัวเราะ) เข้าใจหรือยัง เปรียบเทียบง่ายๆ (หัวเราะ) ขึ้นไปบอกตั้งแต่แรกไอ้คนใจไม่ถึงมันก็ถอนตัวหมด คุณไม่มีพวกไปประท้วงหรอก

ท่านโกลุทายีนี้จริงๆ ปัญญาท่านเยอะนะ เหตุที่ต้องใช้คำว่า ปัญญาท่านเยอะเพราะว่าท่านหัวหมอแบบทนายความ เสี่ยงกฎหมายเก่ง พระพุทธเจ้าเราสมัยก่อนไม่มีศีลข้อห้ามลักขโมย ก็ไปขโมยของของคนอื่นเขา ถามว่าขโมยมาจากไหน บอกว่าขโมยมาจากในป่า คนเข้าไปทำงานทำการในป่าเสร็จมีห่อข้าวห่อของก็วางไว้ แล้วไปตัดไม้ ทำไร่ อย่างนั้นนะ ไปขโมยเขา ไปขโมยเขาเสร็จ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าต่อไปอย่าไปขโมยนะ เขาเองถือว่าห้ามเฉพาะที่ในป่าก็เลยไปขโมยในบ้าน พระพุทธเจ้าท่านเลยบัญญัติเพิ่ม

ห้ามขโมยในบ้านนะ ก็วันแต่ในบ้านแต่ในป่าไปขโมยในลานตากผ้าเขามันจะมีโรงย้อมผ้า ถึงเวลาจะมีลานตากผ้าอยู่ ส่วนใหญ่พวกที่น้อยอยู่เล็กน้อย ให้ห่างจากชุมชนเพราะว่าบางทีพวกไม้ที่เอามาต้มมาย้อม พอเวลามันบูดเน่าแล้วกลิ่นมันแรง อยู่ใกล้ชุมชนไม่ได้จะอยู่ในป่าก็ลำบากอีกเพราะมันจะไม่มีแสงแดด ต้องทำเป็นลานเฉพาะ ตัดต้นไม้ ออกทำเป็นที่กว้างมากเลย เขาถือว่าไม่ได้ขโมยในป่าไม่ได้ขโมยในบ้าน เพราะขโมยในลานตากผ้าอย่างนี้.. เอาไปเรื่อยแหละ ฉลาดเป็นบ้าเลย ใครว่าท่านโง่ไม่ได้นะ (หัวเราะ) ฉลาดจริงๆ เพียงแต่ว่าท่านเลี้ยงบาลีประเภทจับจดโลเลเอาแน่เอาอนไม่ได้แบบนี้ เลยเรียก โกลุทายี คือ อุทายีโลเล เพราะว่าท่านอุทายีมีอีกองค์หนึ่งที่เป็นอำมาตย์ของพระเจ้าสุทโธทนะ อันนั้นท่านมีตัวหน้อย เขาเรียกว่า กาฬุทายี คือ อุทายีมีตัวดำ พระเจ้าสุทโธทนะส่งราชทูตไป ๑๐ ชุดด้วยกัน ไปนิมนต์ พระพุทธเจ้าให้มาโปรดท่านบ้าง ปรากฏว่าทั้ง ๑๐ ชุด พอไปพึ่งเทศน์ปุ๊บ กลายเป็นพระอรหันต์เสร็จเรียบร้อยลิ้มงานเดิม มีความสุขแล้วจบ (หัวเราะ) จนถึงท่านอุทายีองค์นี้ อุทายีองค์นี้ท่านไปถึงท่านจะเป็นอรหันต์แล้วท่านยังจำงานเก่าได้ว่าได้รับคำสั่งมาอย่างนี้ เลยทูลอาราธนา พระพุทธเจ้าให้เสด็จไปโปรดพระประยูรญาติบ้าง พระพุทธเจ้าท่านเห็นความสามารถของท่านอุทายี ก็บอกว่า ท่านไปก่อน ไปสงเคราะห์เขาก่อนล่วงหน้า ๓ เดือน เพื่อให้เขาหมดทิฐิมานะหรือลดทิฐิมานะลง คราวนี้ท่านอุทายีท่านไปท่านมีอะไรเป็นที่อัศจรรย์ให้เขาเห็น คนนับถือ เลื่อมใสมาก ท่านก็ประกาศบอกเขาว่าเป็นเพราะว่าเราเป็นศิษย์ของ พระพุทธเจ้าซึ่งเคยเป็นเจ้าชายลัทธิตะมาก่อน คนจำนวนมากก็รู้แล้ว

ว่าพระพุทธเจ้าเก่งขนาดไหน เพราะว่าขนาดลูกศิษย์เล็กๆ ยิ่งเก่งขนาดนี้เพียงบวชไม่นาน คราวนี้ท่านสามารถยังความเลื่อมใสให้แก่มหาชนทั้งที่เป็นเชื้อพระวงศ์ของศากยะและชาวบ้านทั่วไปด้วย ก็เลยเป็นเอตตะทัคคะทางผู้ที่ยังตระกูลให้เกิดความเลื่อมใสได้ง่าย คนละอุทากี่กันนะ สมัยก่อนท่านจะมีฉายาอยู่ใง ใช้แทนนามสกุล จะได้รู้ว่าเป็นใคร ไม่ซ้ำกัน โลสุทากยิ คือ อุทากยิผู้โลเล กาทุทากยิ คือ อุทากยิที่ผิวดำ ถ้าชื่อซ้ำกันจะมีฉายาต่อ

ถาม : แล้วพระที่ ต้องอาบัติ ?

ตอบ : ท่านยกให้ ท่านเรียก อาทิกัมมิกะ แปลว่า บุคคลคนที่ เป็นต้นบัญญัติในอาบัตินั้น ถือว่าเป็นตัวอย่างแก่คนอื่นเขา ไม่นับว่าผิด เพราะยังไม่มีข้อห้าม แต่คนที่สองปีบนี้ปรับเลย เพราะถือว่าห้ามแล้วยังทำ

ถาม : สงสัยว่าอย่างท่านอุทากยิจะผิดหลายข้อ แล้วอย่างน้อยอย่างที่ท่านอธิษฐานมาเพื่อที่จะมาเพื่อเกิดบัญญัติ ?

ตอบ : ไม่ทราบที่ท่านอธิษฐานมาหรือเปล่า แต่ แหม.. ท่านยอดฝีมือทางนี้จริงๆ โดยเฉพาะอาบัตินักๆ อย่าง สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อนี้ ท่านอุทากยิไปแล้วเกินครึ่ง ท่านไปของท่านได้เรื่อยเลย

ถาม : ถึงตัวท่านเองก็ไม่ผิดใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ผิด เพราะถือว่าเป็นต้นบัญญัติ ต้นบัญญัติให้อาทิกัมมิกะ บุคคลไช้มัย บุคคลที่เป็นต้นบัญญัติศีลข้อนั้นยังไม่มีข้อห้ามอยู่ ไม่ถือว่าผิดถ้าทำ หลังจากนั้นแล้วโดนแน่ แต่ท่านเองท่านฉลาดท่านรอดของท่านไปได้เรื่อยละในเมื่อรู้ว่าห้ามก็ออกไปทางอื่นต่อ

ถาม : สุดท้ายท่านก็เป็นพระอรหันต์ หรือเปล่าคะ

ตอบ : สุดท้ายเราก็เป็นพระอรหันต์ไม่ใช่ท่าน(หัวเราะ) ทั้งหมดไม่ว่าคนหรือสัตว์ที่เวียนว่ายอยู่ในภพใด ภูมิใดก็ตาม เมื่อถึงวาระสุดท้ายจะเข้านิพพานทั้งหมด เพียงแต่ช้าเร็วต่างกันตามบารมีที่สร้างมา ตามความดีความชั่วที่สร้างมา ทำดีเอาไว้มาก บารมีมากก็เข้าเร็วหน่อย ทำดีไว้น้อยบารมีน้อยก็เข้าช้าหน่อย ทั้งหมดก็เข้าทั้งหมดเหมือนกัน จำไว้ว่าบางที่ประเภทหมาเห่าเข้าหน่อยโกรธหมาแล้ว เราลองนึกดูซิว่านั่นเป็นอนาคตพระอรหันต์ละ แหม..อุตสาห์หักทลายด้วยความยินดีไปโกรธเขาทำไม (หัวเราะ) ถ้าคิดเป็นจริง ๆ มีประโยชน์เยอะ ใ้อโนนมันทำให้เราไม่พอใจลองคิดดู เออ..ในอนาคตท่านก็เป็นพระอรหันต์เราก็ไหวท่านล่วงหน้าไปซะเลย ท่านเองท่านอุตสาห์สอนให้เราว่ากำลังใจเรามันยังใช้ไม่ได้กระทบแล้วมันยังกระเทือน มันยังฟูบ มันยังฟูอยู่ ควรจะขอบคุณท่านมากกว่าคิดเป็นมันสนุกนะ

ถาม : อารมณ์ฟูยังใช้ไม่ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จะฟูบจะฟูยังไม่ได้ทั้งนั้น มันต้องเป็นอารมณ์ทรงตัวที่เขาเรียกว่า อภัยกถุติ อภัยกถุตินี้จะประเภทไม่ทุกข์ไม่สุข รู้ว่าสุขเป็นอย่างไรทุกข์เป็นอย่างไร แต่ไม่เกาะทั้ง ๒ ฝ่าย แล้วไม่ติดสุขแล้วก็ไม่กังวลในทุกข์ วางเฉยเป็น สังขารุเปกขาทฎาณ ที่บอกไปแล้วนั่นแหละ

ถาม : ในเรื่องของพระมหาชนกที่ว่าท่านอยู่ในทะเล ๗ วัน ๗ คืน อยากจะเรียนถามว่าเป็นไปได้ไหมคะ ที่ว่าคนในปัจจุบันที่มีความเพียร

แล้วแต่ว่าทำอะไรก็ไม่สำเร็จ ?

ตอบ : มี ถึงมีความเพียรแต่ทำไม่แน่ว่าจะสำเร็จ เพราะว่า ความเพียรเฉย ๆ บางทีมันเหนื่อยเปล่า มันต้องเป็นความเพียรที่ ประกอบไปด้วยปัญญาด้วย ถ้าไม่มีปัญญา เห็นช่องทางตั้งหน้าตั้งตา ทำ เห็นเขาทำเราก็ทำตาม แต่ความสามารถของเราไม่มีอย่างเขามันก็ จะไม่สำเร็จอย่างนั้น หรือ ถึงจะสำเร็จก็ยากกว่าคนอื่นเขา อย่าง ท่านพระมหาชนกท่านเตรียมของท่านตั้งแต่ทันทีที่รู้ว่าท่านไม่รอดแล้วนะ เอน้ำมันทาตัว เอาผ้าหุงชุบน้ำมันชะก่อน อย่างนี้ มันป้องกัน.... นอกจาก จะกันน้ำได้มันยังกันหนาวได้ด้วย แล้วเสร็จแล้วก็เอาน้ำตาลกวาดคลุก น้ำมันเนยกินเต็มทีเลย เข้าไปขนาดนั้นพลังงานตัววันยังเหลือเพื่อเลย ของท่าน ๆ มีปัญญารอบคอบจริงๆ ท่านทำทุกอย่างเห็นว่าไม่รอดแน่ ก็เตรียมพร้อมที่จะถอย

วันก่อนมีคนเขาถามเรื่องบางระจันว่าเป็นยังไง มันตายหมด อย่างที่เขาว่ามั๊ย ? บอกว่าที่เขาแสดงมันตายๆ ตามในหนังมัน เรื่อง จริงๆรู้ว่าสู้ไม่ได้ใครจะอยู่เล่า การถอยไม่ใช่เรื่องน่าละอาย หลวงปู่หล้า วัดกุฎีจ้อก้อท่านบอกว่าเราต้องเป็นนักหลบบ้าง อย่าเป็นนักรบอย่าง เดียวรู้ว่ายังสู้ก็เสสไม่ได้ก็อย่าไปชนกับมัน ท่านสอนพระใหม่ๆ หรือโยม ที่หัดปฏิบัติใหม่ๆ รัก โลก โกรธ หลง ยังแรงอยู่อย่าไปหาไอ้ที่ไปกระทบ ได้ง่าย มันต้องหัดหลบก่อน พออารมณ์ใจเริ่มทรงตัวก็ไปลองแหงๆ ดูขณะหนึ่ง ไหวมั๊ย ? ไม่ไหวก็หลบอีก ถ้าสู้อย่างเดียวมันตาย ๓๖ แผน ยุทธศาสตร์ซุนวูนี่แหม..แผนหนี่อยู่อันดับแรกเลยจะหนี่ในภูมิประเทศ ینگ (หัวเราะ) บรรยายชะละเอียดยิบเลย (หัวเราะ)เขาบอกแล้ว

บอกชนะโดยไม่ต้องรบถือว่าเก่งที่สุด ให้ใช้กำลังเข้าหักถือว่าชั้น สุดท้ายเลย

ถาม : ที่อ่านประวัติหลวงพ่อก่อนเคยเล่าว่าเราหนีไปอยู่กับพระเจ้า ตากสินจริงหรือเปล่า ?

ตอบ : ตอนหลังไปเข้ากับกองทัพของพระเจ้าตากทั้งหมด คือ เหตุการณ์ตอนนั้นเรารู้ว่ามันไม่มีทางได้ปืนใหญ่จากเมืองมาช่วยแล้ว ก็ปรึกษากันว่าถ้าอยู่ต่อนี้ตายหมด เห็นแวแคไหนก็ตายมันช่วยกันทุบนะ มันมีวิธีเดียวต้องหนี แล้วหนียังไง ตัวเองชนะมาตลอดใช้มั๊ย ก็เอาหุ่นฟาง มาผูกเป็นคน เอาผ้าคลุมๆ ก่อไฟเอาไว้กลางค่าย คนมันไปโผล่ๆ อยู่ใกล้ๆตัวหุ่น ไปโผล่อยู่แถวรอบๆ รั้วค่าย มันก็เหมือนยังกับคน เพราะ คนมันส่องหลังวูบๆ วาบๆอยู่ ก่อไฟทิ้งเอาไว้แล้วก็ไปเหอะ กว่าไฟ จะดับมันก็ยังไม่กล้าเข้ามาดู กว่าฟ้าจะสว่างมันไปชะค่อนคืนแล้ว (หัวเราะ) ที่รบกันจริงๆ เราชนะตั้ง ๗-๘ ครั้ง แต่ว่าครั้งสุดท้าย ต้องถอยหนี คนชนะมาตลอดอยู่ๆ หนี่นี้คนเขาคิดไม่ถึงหรอก รู้ว่าสู้ ไม่ได้เพราะกำลังเขามาก ถึงเวลาเขาเล่นระดมกองทัพใหญ่เลย ส่งไปส่งเล็กส่งน้อยไปเท่าไรก็ไม่เหลือชกที่ไซ้ไหม

ถาม : ภายกับจิต ถึงเวลาแล้วคือกายส่วนกาย จิตส่วนจิตใช้ ไหมคะ?

ตอบ : ไซ้ กายส่วนกาย จิตส่วนจิต จิตจะคุมกาย แต่คน ส่วนใหญ่จะไปยึดถือว่ากายเป็นของจิต เราต้องตัดตัวยึดถือตัว นั้นให้ได้ จิตคือเรา ส่วนใหญ่แล้วจะไปคิดว่าร่างกายนี้เป็นเรา ตัวเรานั้นมันเหมือนวารถหรือว่าบ้าน รถหรือว่าบ้านหลังนี้เราอาศัย

มันอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ถึงเวลามันพังเราก็ต้องหาบ้านใหม่หรือวารถใหม่
ถาม : แล้วถ้าสมมติว่าเราไม่สบาย เราต้องดูแลเขาใช้ไหมคะ ?
ตอบ : ต้องดูแลรักษาเขาไปตามสภาพ ร่างกายนี้เรายืมโลกมาใช้
มารยาทในการยืมก็คือว่าต้องดูแลรักษาให้ดีที่สุด ทำจนเต็มความ
สามารถแล้วถ้าไม่สามารถรักษาได้ถึงตายก็ต้องปล่อยมัน ถ้ามีช่อง
ทางแม้แค่ ๑ % ก็ต้องดูแลมันก่อน ไม่ใช่ทิ้งให้มันพัง ถ้าทิ้งให้มันพังนะผิด
ถาม : อย่างสมมติว่ากำหนดไม่ได้แล้วนี่คืออีกเรื่องหนึ่งใช้ไหมคะ ?
ตอบ : ถ้าหากว่ามันหมดสภาพถึงขนาดนั้นนะใจเราเกาะความ
ดีเอาไว้ชะอย่างหนึ่งก็พอ อย่างเช่นว่า เกาะพระ หรือเกาะพระนิพพาน
อะไรเหล่านี้เป็นต้น หรือว่าถ้าหากว่ายังมีกำลังพออยู่เกาะลมหายใจเข้า
ออกก็ได้ แต่ถ้าเวทนามันมากๆ ลมหายใจเข้าออกมันยังไม่อยากเกาะ
เลย มันก็เหลือแต่สติสัมปชัญญะกับปัญญาของเราเท่านั้นเองว่า
เราจะเลือกอะไร
ถาม : ช่วงเวลาที่ปฏิบัติมากๆ หรือปฏิบัติอะไร พอจุดๆ หนึ่งมันจะ
สงบแต่พอเลยจุดสงบแล้วมันเริ่มกระเพื่อมใหม่แล้วมันแรงกว่าเดิม
ตอบ : มันไม่ได้เลย ถ้าหากว่ามันเลยมันจะดีขึ้น เรากอยกลับมา
โดยไม่รู้ตัว ที่ว่าเรากอยกลับมาโดยไม่รู้ตัวก็คือว่า แทนที่เราจะสนใจ
ภายในเราไปสนใจภายนอกโดยไม่รู้ตัว ทุกสิ่งทีเข้ามาทาง ตา หู จมูก
ลิ้น กาย มันพยายามจะแทรกเข้าไปภายในใจของเรา เพื่อดึงใจเราให้ไป
สนใจข้างนอกแทน ต้องสังเกตว่าเราส่งใจออกนอกเมื่อไหร่ ถ้าเราสังเกต
ตรงนี้ไม่ได้ก็เสร็จมัน มันกระเพื่อมทันทีเลย เพราะเราส่งใจออกนอกไป
แล้วมันถึงไปรับอารมณ์นั้นได้ หรือไม่ก็ดึงอารมณ์นั้นเข้ามาข้างใน

โดยที่ไม่ได้ระวังเอาไว้มันก็เข้าใจมาโดยตรง ก็เกิดทุกข์เกิดโทษกับเรา
สังเกตว่าพอใจเราส่งออกไปคิดเรื่องอื่นเมื่อไหร่พั่งเมื่อนั้น ต้องอยู่กับ
ลมหายใจเข้าออกอยู่กับอารมณ์เฉพาะหน้า
ถาม : แล้วเป็นไปได้ไหมพอถึงวันพระจะมีปัญหาตรงนี้ ?
ตอบ : ทุกวันก็มี
ถาม : แต่วันพระเป็นเยอะ
ตอบ : วันพระเป็นเยอะนั้นมันอาจเป็นเฉพาะตัวของเรา มีโอกาส
เหมือนกัน บางคนสำหรับบางวันโดยเฉพาะวันพระ ถ้าหากว่าเป็นมากนี่
ต้องสังเกตว่าเป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำมัย ถ้าได้ข้างขึ้นเต็มที่นี้อานุภาพ
การขึ้นการลงของดวงจันทร์นี้มันทำให้น้ำขึ้นน้ำลงยังได้เลย แล้วทำไม
ตัวเรานั้นจะขึ้นลงไม่ได้ล่ะ ร่างกายมนุษย์ประกอบด้วยน้ำตั้ง ๖๐-๗๐%
ถาม : แล้วอีกอย่างเรื่องงานค่ะ เรามีความรู้สึกว่าทะเลาะไปอ่านความ
คิดชาวบ้านเขาออกว่าเอาเราเป็นตัวหมากเดิน แล้วก็มาทำอะไรให้เรา
สารพัดจนกระทั่งเราปฏิเสธเขาไม่ได้ แต่ว่าทำตรงจุดนี้ไม่ได้ กลัวว่า
ถ้าสมมติว่าไปทำตรงฟิลต์ที่ไม่ตรงกับเรานั้นจะเป็นผลเสียกับคนอื่น
แต่ต้องไปอยู่เวรตรงนั้น ปฏิเสธเขาตรงๆ ไม่ได้
ตอบ : ปฏิเสธตรงๆ ไม่ได้ก็ทำให้มันเต็มความสามารถของเราเพราะ
ว่าในเมื่อปฏิเสธไม่ได้มันก็ต้องทำหน้าที่นั้นให้ดีที่สุด ให้ดีที่สุดนี้มันไม่ได้
มาตรฐานว่าจะต้อง ๑๐๐ % เต็มอะไรนี้ มันแค่เต็มสติปัญญา เต็ม
กำลังความสามารถของเราเท่านั้น ถ้าหากว่าเขาเห็นว่าไม่สมควรเขา
ก็จับโยกย้ายที่หลังเองแหละ
ถาม : แต่อาชีพนี้มันขึ้นอยู่กับชีวิตคน หนูไม่รู้...ทำเป็นเล่นกับตรงนี้

ตอบ : บอกแล้วว่าดีที่สุดในชีวิต ถ้าหากว่าดีที่สุดในชีวิตแล้วคนตายลงไปก็ต้องยอมรับว่ากฎของกรรมมันมีอยู่ เราได้เจตนาให้เขาต้องตายเมื่อไหร่เล่า ?

ถาม : อย่างสมมติว่าเมื่อก่อนนั้นนะ เวลาที่เราโกรธใครหลายๆ ครั้ง เวลาทำอะไรให้เขานิดๆ หน่อยๆ บ้างมันสะใจเรา เต็มใจมันสะใจด้วย มันเสียใจด้วย

ตอบ : ใ้เริ่มรู้ตัวนิดๆ (หัวเราะ) ที่เสียใจความจริงมันเสียตายความดีที่เรารักษาไว้แล้วมันมาพังลงลงไป มันก็เรื่องปกติธรรมดา ให้เริ่มต้นใหม่ทันทีที่รู้สึกตัว เหมือนกับเราเดินทางมาแล้วสะดุดล้มลงคนที่สะดุดล้มลง ๒ คนพร้อมกันคนหนึ่งลุกขึ้นแล้วเดินต่อเลยขณะที่อีกคนล้มลงแล้วก็ไปนั่งคร่ำครวญว่าโธ้ย..ไม่น่าเลย ทำไมมันถึงล้ม เราล้มได้ยังไง เจ็บเหลือเกิน ปวดเหลือเกิน โดยที่ไม่ยอมเดินต่อ ๒ คนนี้ใครจะก้าวหน้ากว่ากัน ? คนที่ลุกเลยจะก้าวหน้ากว่า เราไม่ได้ตั้งใจผิดหรือขณะที่สติสัมปชัญญะเราสมบูรณ์ ขณะที่ปัญญาของเราพร้อมอยู่ เราไม่คิดจะทำในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ แต่ว่าที่เราทำเพราะเหตุของกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรม มันชักนำให้เราทำไม่ใช่ตัวเราทำ ถ้ามันตั้งใจให้กราบขอขมาพระรัตนตรัยแล้วตั้งใจทำความดีใหม่ตั้งแต่วันทีนั้นเป็นต้นไปเลย เราก็คือคนที่ทำดีทำถูกต้องไป ถ้ามันแต่ไปคร่ำครวญ ไปเสียตายเวลา ไปเสียใจอยู่กับสิ่งที่เลยมาแล้วมันก็คือการไปทวนอดีตอยู่ไม่ว่าจะอดีตหรืออนาคตสร้างทุกข์ให้เราทั้งนั้น เราต้องเอาปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุดเท่านั้น หยุต เลิก แล้วทำใหม่เดี๋ยวนี้เลย ล้มอีกก็ลุกอีกทำใหม่อีก ไอ้พวกนี้มันกลัวลูกตีอกแล้วคนหน้าด่าน อีกไม่นานมันก็เลิกเพราะมันรู้ว่าเราไม่แพ้มันตรงนี้แล้ว

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เขามาสังเกตว่าถ้าเราก้าวผ่านได้มันจะไม่สามารถสร้างความกระเทือนใจให้เราได้อีกเลย แต่ถ้าเราก้าวผ่านไม่ได้มันจะมาซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ข้อสอบเดิมนั่นแหละเพียงแต่เปลี่ยนแง่เปลี่ยนมุมไปเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นทันทีที่รู้ตัวก็เลิกตั้งใจทำดีใหม่ รัก โลก โกรธ หลง มันมาแค่ ๔ หัวข้อ แต่มาเป็นหมื่นเป็นแสน

ถาม : เป็นนักบวชยากไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ยากหรอก แต่จะรักษาความดีนั้นมันยาก (หัวเราะ) เป็นไม่ยากหรอกบวชแป็บเดียว

ถาม : ถ้าตั้งใจบวชไม่สึก ?

ตอบ : ถ้าตั้งใจบวชไม่สึกจะเจอข้อสอบที่สาหัสมาก เพราะเราปิดทางถอยของเราเอง

ถาม : ต้องอธิษฐานใหม่ ?

ตอบ : ไม่ใช่ว่าอธิษฐานใหม่ ตั้งใจว่าเราจะทำให้ดีที่สุด มันได้แค่ไหนเอาแค่นั้น บวชได้..ไม่แปลก สึกก็ไม่เห็นจะเป็นไร ถ้าคิดอย่างนั้นจะอยู่ได้ง่าย แต่ถ้าเราตั้งใจเลยว่าเราจะบวชไม่สึกตลอดชีวิตตายแน่ๆ เลย.. มันตีมาทุกทางเลย เปลี่ยนความตั้งใจใหม่ ตัวความตั้งใจเป็นอธิษฐานบารมี รู้ว่ามันไม่ตรง รู้ว่ามันไม่ถูก เราก็เปลี่ยนแปลงได้

ถาม : ไม่ถือว่าผิดคำพูด ?

ตอบ : ไม่ผิด อธิษฐานแปลว่า ตั้งใจ ตั้งใจใหม่เมื่อไหร่มันก็ได้เมื่อนั้น ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวตาย (กำลังจะตายเพราะคำอธิษฐานตัวเอง) ตัวนี้แหละ เราไปปิดทางถอยของเราเอง ฉลาดใหม่ล่ะ ? เปิด๓๖๐ องศาถึงเวลามุดมันออกได้ทุกกู อย่างนั้นสบาย อย่างอาตมาคนเขาถามว่าจะ

สึกมัย ? คิดสึกบ้างมัย ? บอกเขาว่าไม่สามารถจะรับปากได้ ถ้ากำลังใจมันอยู่อย่างนี้ มันอยู่ได้สบายอยู่เย็นเป็นสุข แต่ถ้าหากว่าเมื่อไหร่กำลังใจมันลดลงจะสึกเมื่อไหร่ก็พร้อมที่จะสึก ในเมื่อความรู้สึกของเราเป็นอย่างนี้โอกาสที่จะบิบบเรานั้นไม่มี ก็เราพร้อมจะไป มาเมื่อไหร่ไปเมื่อนั้นมันเปิดช่องไว้รอบทิศทาง ทางหนีมันเยอะ (เมื่อโลกแล้วจะลาชะที่ คิดอะไรไม่ค่อยเป็น) พวกนี้มันเกิดจากประสบการณ์ แรกๆ ก็เหมือนกันประเภทหน้าดำคร่ำเครียดมาทั้งนั้น คือ ทำแล้วอยากให้มันดีให้มันเด็ดขาดไปเลย แต่ลืมไปว่ากำลังของเราถ้ายังไม่พอมันดีตายจริงๆ นะ

ถาม : ทำบุญ ทำแล้วให้เราคิดถึงว่าทำบุญบ่อยๆ อย่างนี้ แล้วก็.. มันไม่ใช่ว่าเป็นการเหมือนล่ำเลิกบุญคุณเหมือนทวงบุญทวงคุณ ?

ตอบ : ไม่ใช่ เขาเรียกว่า จาคานุสสติ ระลึกถึงการสละออก จิตใจก็ประกอบด้วยทานบารมี คือ พร้อมที่จะให้อยู่เสมอ เป็นการคิดในด้านดี เป็นการตีวงให้ความคิดของเราไม่ไป รัก โกรธ หลง เพราะว่า การสละออกเป็นการตัดตัวโลก ในเมื่อเราคิดถึงความดี อยู่เสมอ เกาะความดี ความดีนี้ใครสอนมา.. หลวงปู่หลวงพ่อสอนมา หลวงปู่หลวงพ่อรับคำสอนมาจากใคร.. รับคำสอนจากพระพุทธเจ้ามา หลวงปู่หลวงพ่อเป็นพระสงฆ์ คำสอนเป็นพระธรรม พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธ ครบพระรัตนตรัยเลย ใจเราเกาะพระรัตนตรัยอยู่ตลอดเวลา ในเมื่อใจเราเกาะพระรัตนตรัยตลอดเวลา ก็คือเกาะความดี ใจที่เกาะความดีในขณะนั้นถึงตายตอนนั้นมันก็ไปดี ไม่ได้ล่ำเลิกบุญคุณใคร หรอกหากแต่ว่ากำลังยื้อทนความดีของตัวเองเพื่อให้อคงหนักแน่น อยู่ในใจของเรา

ถาม : แล้วถ้าจิตตกทำยังไงครับ ?

ตอบ : ปลดปล่อยมันตกไป อากาศเดียวกัน รู้ตัวเมื่อไหร่ก็ตั้งต้นนับหนึ่งใหม่ ไม่ต้องไปคร่ำครวญกับมันเสียเวลา โอ๊ย.. ไม่น่าเลย ทำมาตั้งนานเนพงอีกแล้ว (หัวเราะ) ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลย ทันทึที่เรารู้นี้เราเลิกเลย เดียวนั้นเลย เขาต้องการให้เราคิดอย่างนั้น ให้เราอยู่อย่างนั้น เราจะได้ไม่ก้าวหน้า จำไว้ว่าขณะที่เราแย่ที่สุดนั้นก็คือเวลาที่เรากำลังไล่ความดีที่สุด อันนี้กลับยืนยันจากประสบการณ์ที่ทำมารวมเวลา ๒๕ ปี กว่าขึ้นไปปี ๒๖ แล้ว เวลาที่เราคิดมันเหมือนกับเรากำลังจะก้าวเข้าประตูแล้ว เขาจะพยายามดึงเราให้ออกจากประตูนั้นด้วยการสร้างอารมณ์ต่างๆ ที่มัน รัก โกรธ หลง ขึ้นมา เพื่อให้เรามาหลงยึดตัวนี้แทน โดยที่ไม่มุ่งหน้าไปจุดเดิม เพราะฉะนั้นแย่มากที่สุดเมื่อไหร่จงตีใจ เกิด ไล่ประตุมามากที่สุดแล้ว ลุกขึ้นแล้วเดินเดี๋ยวนั้นเลย มันอาจจะก้าวข้ามไปเลย

ถาม :(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์เมื่อไหร่มันก็ยังสัมมาทิฐิไม่เต็มที่หรอก

ถาม : มีสักหน่อยก็ยังดีขอสัก ๕๐ %

ตอบ : โอ้โห...เอาเยอะจัง (หัวเราะ) ในมรรคแปดจะขึ้นต้นด้วยสัมมาทิฐิเลย เพราะสัมมาทิฐินี้ตัวปัญญา เป็นตัวปัญญามีปัญญาขึ้นก็จะเริ่มทำในสิ่งที่ดี ๆ ทั้งหมดสัมมาอีก ๗ ตัวจะตามมาเอง เพราะฉะนั้นในขณะที่จิตใดที่เรายังไม่ก้าวถึงความเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่พระโสคาบันขึ้นไปตัวสัมมาทิฐิสมบูรณ์ได้ยากมันบกพร่องบ้าง..

บอกแล้วว่าถ้ารู้ตัวเริ่มต้นใหม่ จำไว้ว่าเราใช้ศีลเป็นกรอบของเรา ถ้าหากว่าเราจำเป็นต้องไปกับโลก ไปแค่กรอบของศีลห้า ถ้าไม่พ้นจากกรอบของศีลเรายังอยู่ในสัมมาทิฏฐิ ถึงแม้จะเป็นอุปาทาน คือ การยึดมั่นถือมั่น แต่มันก็เป็นกรวยึดในสิ่งที่ถูก เพราะว่าทุกคนจำเป็นต้องมีสิ่งที่ยึดก่อนเหมือนกับเด็ก ๆ หัดเดินต้องมีสิ่งยึดสิ่งเกาะก่อน ถ้าไม่มีสิ่งที่ยึดเกาะจะเอาอะไรไปปล่อยวางล่ะ เพราะฉะนั้นแรกๆให้ยึดศีลเป็นหลัก ยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นหลัก ถ้ายังอยู่ในกรอบของศีลนี้โอกาสจะหลุดจากสัมมาทิฏฐินี้ไม่มีเลย แต่ว่าตัวธรรมะอื่นๆ อาจจะบกพร่อง เช่นว่า เป็นสิลัพพัตตอุปาทาน คือ ยึดมั่นในการปฏิบัติของตัวเอง คิดว่าศีลพรตของเราดีกว่าของคนอื่นเขา นั่นค่อยไปแกะมันทีหลัง แต่ว่าอย่าให้หลุดจากกรอบนี้แล้วกัน สัมมาทิฏฐิอยู่กับเราแน่ๆ ไม่ใช่ ๕๐% หรือ อาจจะ ๑๐๐ % เลย ไม่มีอะไรยากสักชนิดหนึ่งอ่านตำรา ก็เยอะ ฟังก็เยอะ จับจุดไม่ค่อยจะถูก (หัวเราะ)

ถาม : การที่เรานับถือหลวงพ่อกับพระพุทธเจ้านี้เป็นกิเลสมั๊ย?
ตอบ : เป็น.. เขาเรียก ธรรมฉันทะ ความพอใจในสิ่งที่ถูกต้องสมควร มันไม่ใช่กิเลส มันไม่ใช่ตัณหา มันเป็นจุดเกาะจุดยึดอย่างหนึ่งของกำลังใจ แต่ว่ายึดในขั้นแรกเท่านั้น พอนาน ๆ ไปกำลังใจมันคงขึ้นก็จะเหลือในจุดอัตตาหิ อัตตโนนาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน มันก็จะเริ่มปล่อย คราวนี้พอปล่อยลงจนกระทั่งหมดคณะ พอถึงท้าย ๆ แล้วกระทั่งคำว่า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หรือคำว่า นิพพาน ก็ไม่มี แต่มันทรงของมันเองอยู่ในใจโดยอัตโนมัติ เราไม่ต้องเสียเวลาไปเกาะ ไม่ใช่เราทิ้งแล้วหายไปเลยนะ หากแต่ท่านอยู่

ของท่านอย่างทรงตัวอยู่แล้ว มันเหมือนอย่างกับว่าสมมติว่าเราเลี้ยง... เลี้ยงเด็กสักคนหนึ่ง ตอนแรกๆ ก็ต้องคอยระวัง ไข่ม้อย มันคือมันชนมันวิ่งไปนู่นวิ่งไปนี่ ต้องไปจับ ไปรั้ง ไปดึงมันพอเด็กคนนั้นโตขึ้นมา รู้ภาษา เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร คราวนี้เราก็ไม่ต้องไปเสียเวลาไปจุดไปดึงมัน ปล่อยให้มันวิ่งเขาก็อยู่กับเรา แรกๆ ก็เกาะก่อนพอนานไปก็ปล่อยได้ สำคัญตรงที่ว่าส่วนใหญ่มันปล่อยไม่ออก

ถาม : ปล่อยให้มันปล่อยเป็นอะไรมั๊ยคะ ?

ตอบ : มันก็ไม่ใช่เป็นอะไรเพราะมันปล่อยไม่ออก มันก็ติดแต่ติดดี มันดีกว่าติดชั่วใช่ไหม ?

ถาม : บางทีเรายังเกาะไม่ได้แต่ติดนาน

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นแย่มากแล้วละ ยังๆ ก็ให้มันเกาะให้ได้ชะอย่างหนึ่ง คือ เกาะดีให้ได้ มันต้องเกาะดีก่อน หลวงปู่ดู่วัดสะแกใจ หลวงปู่ดู่วัดสะแกที่อยู่ยุรยาคนไปต่อว่าท่านสร้างวัดดุมงคลทำให้คนติดวัดดุมงคล หลวงปู่ดู่ท่านว่า ติดวัดดุมงคลดีกว่าไปติดวัดอุปัชฌาย์ ต้องเจอพระอรหันต์ตอบอย่างนั้น รักไปเถอะยิ่งรักเยอะยิ่งดี รักมากจนอยากไปอยู่กับท่านยิ่งดีใหญ่เลย

ถาม : การที่เรารักมากจนอยากไปอยู่กับท่านมันจะตัดร่างกายโดยอัตโนมัติหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ก็ไม่แน่ ถ้ามันยังอยากอยู่ เพราะว่าถ้าหากตัวอยากยังมีอยู่มันก็ต้องติดอยู่กับตัวอยากนั้นก่อน ถ้าหากว่าเราอยากจะไปแล้วเราลืมความอยากได้มันก็โอเค ตัวนี้จะเป็นตัวที่ทำได้ยากชนิดหนึ่ง มันเป็นตัวอุเบกขาในอารมณ์เขาเรียกว่าสังขารุเปกขาญาณ คือ การปล่อยวาง

ในสังขาร คือ ความยึดถือปรุงแต่งทั้งปวงลงได้ ถ้าปล่อยตรงจุดนี้ลงได้อะไรก็เป็นของเราไม่ต้องชวนชวามันก็มีเอง ไม่ต้องคิดนมันก็มาเอง แต่ถ้าเรายังไม่ถึงตรงสังขารุเปกขาญาณนี้ยังลำบากอยู่สังขารุเปกขาญาณแต่ละระดับมันไม่เท่ากัน พระโสดาบันแค่นี้ พระสกิทาคามีแค่นี้ พระอนาคามีแค่นี้ พระอรหันต์แค่นี้ ไม่เท่ากัน มีทุกระดับแต่กำลังสูงไม่เท่ากัน

ถาม : แล้วอารมณ์เราสบายๆ ไซ้สังขารุเปกขาญาณหรือเปล่า ?

ตอบ : คูสิว่ามีมันเบาสบายเพราะอะไร มันเบาสบายเพราะเราปล่อยวางได้มันก็เป็นสังขารุเปกขาญาณ แต่ว่ามันเบาสบายเพราะเราไม่ยอมรับรู้อะไรบางที่มันก็เป็นอรูปรุณาน

ถาม : แล้วเบาสบายแบบไม่รับรู้อะไรนี่มันเป็นยังไง มันเหมือนที่อื่นๆ อย่างนี้หรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าจะเปรียบแล้วเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่คราวนี้อธิบายยาก เพราะมันเป็นอารมณ์ละเอียดข้างใน อารมณ์ละเอียดข้างในถ้าเราทำไม่ถึงเราเปรียบเทียบไปยังไงก็ไม่ตรงกับความเป็นจริง อารมณ์ภายในพูดเป็นคำพูดได้ยาก เขียนเป็นตัวหนังสือได้ยาก เพราะว่าตัวหนังสือกับคำพูดหยาบเกินไป หยาบเกินไปจนอธิบายไม่ได้ เราพูดยังไงก็เป็นแค่ผิวๆ เท่านั้น เนื้อหาที่แท้จริงต้องทำให้ถึงแล้วจะรู้เอง

ถาม : สมมติอย่างญาติที่ใกล้ชิดเราเสียชีวิต..... (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : มันอยู่ที่กำลังใจของเรา ถ้าเด็กๆ เราอาจจะร้องไห้ร้องให้ ๓ วัน ๓ คืนก็ได้ เพราะว่ากำลังใจของเรายังไม่เข้มแข็งไม่ปล่อยวาง มาถึงระยะหลังๆ นี้ถ้ายังไม่ถึงตัวจริงๆ ขนาดพ่อขนาดแม่ยังเฉยๆ มันจะค่อยๆ

ปล่อยไปได้เรื่อยๆ คือ ยอมรับสภาพความเป็นจริงได้บ้างว่าธรรมดาของโลกเป็นเช่นนี้ เลยไม่ไปเสียเวลาเศร้าอยู่กับมัน

ถาม : แล้วทำไมถ้าเกิดไปรักคนต่างที่ แล้วทำไมถึงเศร้ากว่า ?

ตอบ : อันนั้นมันประเภทที่เรียกว่าเรามุ่งหวังนี้ มุ่งหวังว่าจะได้มาแล้วพอไม่ได้เลยผิดหวัง จะทำให้เศร้าแล้วก็เสียใจมากกว่า ส่วนอันนั้นของเราความมุ่งหวังมันน้อย เรารักเราเคารพเพราะความผูกพันกันทางสายเลือดเท่านั้นไซ้ใหม่ ? ความผูกพันทางสายเลือดความจริงมันลึกซึ้งกว่าแต่ว่ามันเคยชิน นึกออกไหม เจอกันอยู่ทุกวันนี้ะ ส่วนอีตานั้นไม่รู้ว่าจากไหนก็ไม่รู้โผล่มาตอนเราอายุจะ ๒๐ แล้ว เลยกลายเป็นของแปลกใหม่ที่ทำให้เหมือนยังกับได้ของเล่นชิ้นใหม่เลยไปยึดมันแรงกว่าไปเกาะมันแรงกว่า ตื่นเต้นกับของใหม่ ถึงเวลาอยู่ๆ หลุดมือไปอย่างนี้ตั้งใจจะคว้าแรงหลุดมือไปมันก็เลยเสียหลักแรงหน่อย

ถาม : อย่างนี้แสดงว่าเป็นเพราะว่าเราทำใจเรื่องคนรอบข้างหรือว่าความตายว่ามันไม่....(ไม่ชัด).....

ตอบ : เรายอมรับได้บ้างแล้วไง แต่คราวนี้ยอมรับในเรื่องนั้นนะ มันคนละเรื่องกับอันนี้ เพราะอันนี้มันยังยอมรับไม่ได้ แหม..ของใหม่ๆ เพิ่งจะมาไม่นานเอง จากไปซะแล้วอย่างจี้... จากไปดีๆ ไม่มีใครว่า โดนคนอื่นแย่งไปซะนี่ มันก็เลยเป็นว่าอันนี้เสียใจมากกว่า

ถาม : แล้วถ้าสมมติว่าเราเสียชีวิตอย่างกะทันหัน เช่น น้องเรายังเด็กๆ อยู่... ?

ตอบ : ตอนนั้นก็ต้องดูว่ากำลังใจของเรามันทำได้แคไหน ถ้าทำได้มากมันก็ไม่เท่าไรรอก ดูอย่างเจ้าแดงสิ ลูกชายเจ้าของบ้าน

หลังนี้ ลูกน้องเดินไปถึง พี่แดงๆ พี่แดงอย่าตกใจนะ เขาโทรมาบอก ว่าแม่ตายแล้ว แดงก็ เออ..เดียวทำงานเสร็จแล้วจะไป(หัวเราะ)เห็นเป็น ธรรมดา มันก็ต้องตายอยู่แล้วคนแก่..ใช่ไหม ? ยิ่งป่วยอยู่ด้วยอย่างนี้ ลูกน้องนั่งอ้าปากหวอเลย อะไร.. พี่เขาไม่รู้สิรู้สอะอะไรเลย เหนอ ? (หัวเราะ) นั่นแหละ อยู่ที่ว่าเราทำกำลังใจของเราได้แค่ไหน ถ้าได้มากปั๊บปั๊มนั้นก็รู้สึกอะไรมากเท่าไร

ถาม : มันเป็นเพราะสัญญาหรือเปล่า ความจำในชาตินี้ สมมติ ชาติใหม่เกิดมามันก็กลับมา ?

ตอบ : สัญญามันไม่เท่าไร ตัวสังขารนะสำคัญ สังขาร คือ ตัว อารมณ์ปรุงแต่งของใจ ตัวนี้แหละจะทำให้เราเศร้ามาก เศร้าน้อย เพราะไปคิดถึงอดีต แล้วก็ไปคิดถึงอนาคต สิมปัจจุบัน ไปคิดถึงอดีต โอ๊ย.. พ่อแม่เรารักเรามาเลี้ยงเรามาขนาดนี้ยังไม่ได้ทดแทนอะไรเลย ทำไมท่านไปซะแล้ว คิดไปถึงข้างหน้าอีก ตอนนี้งานไปแล้วเราจะพึ่งใคร อยู่กับใคร ตรงหน้านี้พ่อตายแล้วแม่ตายแล้วตัวเรานั่งอยู่ตรงนี้ไม่คิด ละ ถ้ามันจะไปอดีตหรือไปอนาคตมันทุกข์ทั้งคู่ มันต้องหยุดอยู่กับ ปัจจุบันมันถึงจะทุกข์น้อยที่สุด เพราะฉะนั้นตัวสัญญามันไม่เท่าไรหรืออก สังขารปรุงแต่งนะสำคัญ มันเพิ่มรสชาติให้ชีวิตได้เยอะมากเลย

ถาม : อย่างพระเกจิที่เขาทำปลัดขิกทำตะกรุดพวกนี้ เขาปลุกเสก แล้วเขียนอักขระที่เป็นคัมภีร์ที่แสดงพระพุทธรเจ้าด้วยหรือเปล่า ?

ตอบ : มันก็แล้วแต่เขาเรียนมาแบบไหน ทางสำนักเขาถ่ายทอดมา ยังไงก็แบบนั้น แต่ว่าส่วนใหญ่เกิน ๘๐ % ส่วนใหญ่ก็จะเป็นพุทธรคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : ห้อยเอวมันยังตือยาให้ต่ำกว่าเอวก็แล้วกัน มันอยู่ที่เขาว่า อุปเทห์การใช้มันเป็นยังไงนะ ถ้าหากเขาบอกห้อยเอวมันก็ต้องห้อย เอวไม่อย่างนั้นมันจะไม่มีผลตามนั้น แต่ส่วนใหญ่ถ้าหากว่าเป็นของ ที่ทำตามวิธีของไสยศาสตร์เขา เขาจะไม่เอาพุทธรคุณเข้าไปว่าเพราะว่า มันขัดกัน พวกไสยศาสตร์ถ้าเจอพุทธรคุณเข้ามันเสื่อมหมด

ถาม : อย่างที่ทำเป็นรูปกุมารทองมั่ง หนุมานมั่ง ?

ตอบ : แล้วแต่อีกเหมือนกัน ถ้าปลุกเสกถูกต้องตามพิธีกรรม เทวดารักษา ถ้าทำไม่ถูกต้องตามพิธีกรรมไปทำแบบของไสยศาสตร์ อะไรก็ได้พวกเปรต อสุรกาย หรือไม่ก็สัมภเวสีมันรักษาแทน

ถาม : แล้วสมมติว่าเราตั้งแบบหิ้งพระอะไรนี้ก็ได้ ?

ตอบ : ยังไงก็ไว้ต่ำกว่านิดหนึ่ง เอาไว้ต่ำกว่าพระหน่อย

ถาม : ถ้าห้อยคอ เกิดเราห้อยพระหลายองค์ พระองค์ล่างสุดเป็น พระข้างบนเป็นหนุมานนี้ด้วยก็ได้ ไม่สมควร

ตอบ : จริงๆ แล้วเรียกว่าต่างคนต่างอยู่ก็ว่าได้นะ เพียงแต่ว่าของ เราเองถ้าเราถือสาหาความก็เลือกเอาเองว่าจะเอาแบบไหน จัดมันเป็น ๒ ชุดไปเลยก็ได้ ชุดหนึ่งก็มีประเภทหนุมาน กุมารทอง อะไรล้วนๆ ไปเลย อีกชุดหนึ่งก็พระล้วนๆ ไปเลย

ถาม : อย่างพระภิกษุสงฆ์ที่ท่านทำรุ่นกุมารทองอะไรอย่างนี้ท่าน จะเรียกวิญญาณเด็กมาเข้าสิงจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรือกร รูปเด็กมันเป็นแค่ตัวแทน คือ เป็นสื่อเท่านั้น เป็นวัตถุอย่างหนึ่งที่จะเป็นสื่อเท่านั้น ส่วนที่เรียกๆ มานั้นถ้าถูกต้องตาม

พิธีกรรมจริง ๆ มันเรียกไม่ได้หรอก เพราะเทวดาหรือพรหมเราใช้ท่านไม่ได้ แต่เวลาที่ทำพิธีอย่างที่หลวงพ่อบอกท่านทำพิธี ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของเทวดา พรหม ท่านก็จะมีท้าวสหัมบดีพรหมหรือไม่ก็ท่านปู่พระอินทร์จะมาเป็นประธาน แต่ถ้าหากว่าเป็นพิธีกรรมของพระท่านจริง ๆ พระพุทธเจ้าท่านเสด็จเองซะด้วยซ้ำไป แต่ว่าก็ยังใช้ท้าวสหัมบดีพรหมกับท่านปู่พระอินทร์รับผิดชอบอยู่ มอบหมายไปว่าเทวดาองค์ไหนรักษาวัตถุมงคลชิ้นไหน คราวนี้ไม่ต้องกลัวหรอกจำนวนเทวดามากกว่ามนุษย์จนนับเท่าไม่ได้

ถาม : อย่างที่มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระอรหันต์จีงที่ชอบเดินกินเหล้านี้จริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : กินเหล้านี้ต้องดูหลวงพ่ोजีก หลวงพ่ोजีกนี่เอาตมาเกิดไม่ทันนะ ท่านอยู่นครปฐมนี่เอง ไปไหนก็แบกไหหน้าตาลเมา เมาแอนไปเลย แล้วทางกรุงเทพฯ พอได้ข่าวก็ส่งสังฆาธิการ ๒ องค์ไปจำไม่ได้ว่าเป็นใครไปสอบสวนท่านว่ากินเหล้า ไปถึงหลวงพ่ोजีกก็ นิมนต์ครับ ๆ มาถึงรินน้ำชาให้ใช้ใหม่ เทจากไหนั่นแหละ ส่งให้คนละแก้วท่านเห็นเป็นน้ำชา หลวงพ่ोजีกท่านบอกว่า ถ้าผมสักท่านก็ต้องสักด้วย ถามว่าทำไมท่านก็กินเหล้าเหมือนกับผมนะ ๒ องค์นั้นตกใจว่ากินเมื่อไหร่ กินเมื่อไหร่ หยิบกันแก้วขึ้นมาดมดูกลิ่นหนึ่งเลย ตอนกินมันน้ำชา ๒ องค์นั้นท่านรู้ว่าหลวงพ่ोजีกท่านทำอย่างนี้เพราะอะไร ท่านก็กราบกันโค้งกลับ หลวงพ่ोजีกท่านปิดตัวเองแล้วคนไปกวณ เลยแกล้งแบกไหเหล้าเมาแอนอยู่ทุกวัน ความจริงคิดให้มันเป็นอะไรมันก็เป็นเดี๋ยวนั้นแหละ พระระดับนั้นแล้ว แล้วอีกองค์ก็หลวงพ่ोजิววันนั้นหลวงพ่ोजิวลึงดำท่านเล่าให้

ฟังเอง หลวงพ่ोजิววันนี่นั่งผ้าลอยชายผืนเดียว ผ้าอาบ อีกผืนหนึ่งคล้องคอร่วงเล่นกับเด็กเลี้ยงวัว กลางคืนอยู่ในทุ่งนั่นแหละ คนไปสงสัยว่าท่านเป็นพระอะไรอย่างนั้น ? หลวงพ่อบอกท่านได้ยินปู่ท่านเกิดความรู้สึกว่าองค์นี้เป็นพระดีท่านเลยจุดธูปปักกลางลานบ้านโยมนั่นแหละ บอกว่าถ้าท่านเป็นพระดีจริงพรุ่งนี้ให้มา ยังไม่ทันจะสว่างดีเลยมาทำปาว ๆ ๆ หน้าประตูว่า.. เฮ้ย ! นักเลงคือย่าลัษหลังลิ่วะ แน่จริงมาตีกันซึ่ง ๆ หน้า หลวงพ่อบอกท่านเลยครองผ้าเรียบร้อยลงไปกราบ บอกเลิกบ้าได้แล้วครับ เขารู้กันหมดแล้ว ท่านเลยขึ้นบ้านไป โยมก็นิมนต์ให้ฉัน พอคนเขารู้ว่าหลวงพ่ोजิวมาฉัน คนบ้านโน้นก็เอาแกมมาถ้วยหนึ่ง บ้านนี้เอาข้าวมาถ้วยหนึ่ง ท่านว่าของท่านไปเรื่อยแหละ พอฉันเสร็จแล้วบอก ไม่มีอะไรให้วะ มีแต่ของดีอยู่ในยาม เสร็จแล้วก็เอ็งเอาขามมา เอ็งเอาถ้วยมาล้างสะอาดเสร็จส่งให้ ท่านดักขี้วัวให้คนละถ้วย สมัยก่อนมันเป็นขามฝาด ขามฝาดลักษณะคล้าย ๆ อย่างนี้ มันมีฝาดปิด ดักเสร็จก็ปิดให้บอกเขาไปเปิดที่บ้าน กลับไปถึงบ้านไม่เป็นขี้วัวหรือเป็นขี้ผึ้งหมด ท่านคิดให้เป็นยังไงก็เป็นเดี๋ยวนั้น แล้วหลวงพ่ोजิวก็หายจากตรงนั้นไปเลย ขึ้นอยู่ต่อชาวบ้านรบกวนตายซัก คือ ท่านทั้งหลายเหล่านี้ท่านจะปิดตัวเองคนไปกวณเยอะ อีกองค์หนึ่งหลวงพ่อบอก โอ้โฮ..ขึ้นกุฎิไม่ได้เลย همینแทบสลบนะ คนไปกวณท่านมากส่วนใหญ่ไปขอหวย พอหลวงพ่ोजิวจะขึ้นกุฎิตอนกลางคืนนี้ หลวงพ่อบอกท่านขึ้นไปพอไหวพระเสร็จท่านจะถามพระบ้างถามเทวดาม้างว่ามีพระดีอยู่ที่ไหน ท่านจะไปหาไปเจอองค์นั้นพอจะขึ้นกุฎิ เดียวครับ ๆ นิมนต์ร่อนอย ไปต้มน้ำร้อนก่อน ทำไม? เอามาราดขัดพื้นก่อน มัน همینนี้ ท่านดีใส่กระโถน สาดมันทั่วไปเลย

ท่านบอก همینขนาดนี้มันยังมาเลย (หัวเราะ) ไปกว้นท่าน คราวนี้พอ หลวงพ่อไปรู้ว่าคนมาเอาดีท่านก็ต้อนรับดี นั่นแหละลักษณะนั้นแหละ มี อยู่เที่ยวหนึ่งหลวงพ่อบอกกับพวกเรา บอกว่า เฮ้ย ! พวกแกลองสืบ ดูซิ มีหลวงตาองค์หนึ่งขาวๆ ท้วมๆ ละนะ ชื่อจวน อยู่สิงห์บุรี ลองดูสิ ว่ามีพระชื่อนี้อยู่สิงห์บุรีวัดไหนช่วยบอกให้ด้วยหาไม่ยากหรอก ท่านดังด้วยหลวงพ่ोजวน วัดหนองสุม ถามว่าหลวงพ่อบอกทำไมครับ ท่านบอกว่าวันก่อนขึ้นไปพระจุฬามณีเห็นหลวงตาจวนเดินตุ๊บ ๆ ตี๊บ ๆ อยู่ เขาเก่งวะ เขาไปทั้งตัวเลย ไม่ได้ใช้มนมยิทธิถอดจิต ไปนะนั่น เล่นไปทั้งตัวเลยละ

ถาม : ยังอยู่ไหมครับ ?

ตอบ : เรียบร้อยไปแล้ว ถ้าอยู่ไม่กล้าเล่ากลัวท่านเหยียบเอา(หัวเราะ) วัดหนองสุม ชาวๆ ยิ้มทั้งวันนะ น่ารักมาก

ถาม :

ตอบ : อย่างนั้นขึ้นเปิดท่านหักคออาตมาเท่านั้นแหละ เรื่องทั้งหลายเหล่านี้เป็นเรื่องพยากรณ์ของพระท่าน พระท่านพยากรณ์มา หลวงพ่อบอกถึงพูดต่อ ของเราพอหลวงพ่อบอกพูดต่อ ถ้าท่านยังอยู่ที่เจียบ ถ้าท่านไม่อยู่ก็ว่าต่อไป

ถาม : อย่างนี้ก็ปิดโอกาสลูกหลานให้ทำดี ?

ตอบ : มันจะต้องประเภทหัดหูไวตาไว หาเองมั้ง นั่นนะเป็นอย่างนั้น ในเมื่อลักษณะของพระอรหันต์ก็ถึงที่คุ้นถามมันก็แบบเดียวกันนั้นแหละ คือท่านคงปิดตัวเองแบบเดียวกัน ไม่ต้องการให้คนไปกว้นก็ทำตัว เหมือนกับบ้าง บอๆ มีบางคนเขาบอกว่าคนบ้างกับพระอรหันต์เหมือน

กันก็จริง แต่มันต่างกันมากมันต่างกันตรงที่ว่าพระอรหันต์นะท่านมีความสุขเพราะว่ามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แต่คนบ้างมันไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับใครเพราะมันไม่มีสติ เหมือนกันได้อย่างไร.. เหมือนกันตรงที่ว่าต่างคนต่างปล่อยวางไข่ม้อย แต่ฝ่ายหนึ่งปล่อยวางอย่างมีสติ อีกฝ่ายหนึ่งปล่อยวางอย่างไม่มีสติเลยปล่อยไป เคยเจอไหมพระแบบนั้น? สมัยนี้จึงปลอมเยอะนะ แม้กระทั่งพรรคพวกเพื่อนฝูงเขาก็เป็น หลวงตาจิ้งก้นแล้ว วันก่อนโทรไปหา เป็นไง..อาจารย์ใหญ่ หัวเราะซะ ไม่มีละ คือ พอพระทำไปถึงระดับหนึ่งแล้วมันจะเริ่มเกิดฤทธิ์ต่างๆ ขึ้นมา ฤทธิ์พวกนี้เกิดจากฌานฤทธิ์ ฤทธิ์เกิดจากฌานสมาบัติ บุญฤทธิ์ เกิดจากบุญที่สั่งสมมา วิภวฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากเล่นกสิณมา อะไรอย่างนี้ มันเริ่มมีอะไรให้ชาวบ้านเขาเห็นแปลก ๆ ขึ้นมา ชาวบ้านก็เริ่มคิด เริ่มลือ กันไปเรื่อย พวกเรายังรู้ว่ากิเลสท่วมหัวอยู่เลยขึ้นไปลอยตามชาวบ้าน เขาก็เจิง วันก่อนเลยลองโทรไปเบรคเล่นๆ ดู หัวเราะกันซะไม่มี.. องค์นี้สมัยก่อนนี้ขำมากเลย ท่านชื่อใหญ่และเราเองชื่อเล็ก และท่านอายุมากกว่า เลยกกลายเป็นพี่ใหญ่น้องเล็กไปกันได้ใช่ไหม? สมัยก่อนนี้ไปหา หลวงพ่อส่วนใหญ่ก็จะพาน้องๆ ผู้หญิงไปเยอะ พาไปทำบุญ ท่านใหญ่มาถึงก็สะกิดบอก น้อง..น้องพามาได้ไง พี่แค่เห็นก็ همینแล้ว ไอ้เราก็ เออ.. ผมทำไม่ได้อย่างที่พี่นี่หว่า ปรากฏว่าอีกไม่ถึง ๓ เดือนต่อมาพี่ท่านแต่งงาน เฉยเลย (หัวเราะ) เราก็สะกิด พี่..พี่..ไหนว่าไหนว่า همینแล้วทำไมแต่งล่ะ เขาบอกว่าไม่รู้ใหม่..เขาบอกว่าเวรกรรมมันมาถึง (หัวเราะ) หลังจาก อาตมาบวชได้ ๕-๖ พรรษา ท่านก็เข้ามาบวชกลายเป็นพี่ใหญ่น้องเล็ก ตามเดิม แต่ของท่านแรงเพราะท่านพูดแบบขวานผ่าซาก ประเภทที่รู้

อะไรว่ากันตามตรงไม่มีเลี้ยวไม่มีอะไร คนไม่ค่อยชอบหน้าท่านรู้ตัว
เข้าท่านเลยหลบไปอยู่พุทธไสโยกับหลวงพี่นิภัทรอยู่พักหนึ่งก็
ลักษณะเดิมอีกไปคำหนิเขาตรงๆ คือเรื่องบางเรื่องสิ่งที่ตัวเองเห็นนะ
มันไม่ใช่ จำไว้ให้แม่นๆ เลย สิ่งที่ตัวเองเห็นนะมันไม่ใช่อย่างที่เราคิด
อย่างเช่นว่า เราเห็นคนมันประเภทไล่ตีกันมา เราวิ่งเข้าไปห้ามอย่างนี้
รับรองได้ว่าโดนเขาตีบซ้ำด้วย ถ้ามันถ่างหนักมันเสียหมดเลย
เราเห็นเขาคิดกันจริงๆ ไหม้ ? แต่ความจริงมันเป็นในหนัง ลักษณะนั้น
ก็เหมือนกัน (หัวเราะ) หลวงพี่ใหญ่ท่านไปปากไว้ว่าเขาเซก่อน ก็อยู่กับ
เขายากตอนนี้เลยไปอยู่ทางวัดวังผาแดง ที่อำเภอพร้าวจังหวัด
เชียงใหม่โน่นนะ ไปทำอะไรพิลึกพิลั่นให้ชาวบ้านเขาเห็นเขาเรียกหลวง
พ่อจิ้งก้นหมดแล้ว ระวังมันจะกลายเป็นหลวงพ่อขี้โกงเข้าสักวัน มี
พรรคพวกเยอะหลุุดออกจากวัดทำซุงไปก็เยอะ ไร่ที่จากวัดอื่นคบค้า
สมาคมกันก็เยอะ มันดีตรงที่ว่าเราไปที่ไหนมันก็มีที่กินมีที่นอน (หัวเราะ)
ทางด้านของเงินเขาจะมีหลวงพ่อจิ้งก และก็มีแปดเซียน มีคนเขาถามว่า
เซียนคือพระอรหันต์หรือเปล่า ? บอกว่าเซียนในความหมายของจีนไม่
แน่ว่าจะจะเป็นพระอรหันต์ แต่พระอรหันต์ทุกองค์เรียกว่าเซียนได้
เพราะว่าเซียนในความหมายของจีน พวกได้อภิญญาเขาเรียกเซียนหมด
อย่างลือตงปิง พ่อเจ้าประคุณนี่ยังมีเมียอยู่แล้วจะเป็นพระอรหันต์คือทำ
ไหนล่ะ ก็เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น เซียนนี้ไม่แน่ว่าจะเป็นพระอรหันต์
แต่พระอรหันต์ทุกองค์เป็นเซียนแน่ๆ

ถาม : ถ้าเกิดว่ามีพระอยู่ท่านหนึ่งท่านบอกให้ผมบวชโดยไม่สึก
แต่ผมไม่บวชผมจะผิดไหมครับ ?

ตอบ : มันจะผิดตรงไหนล่ะ บวชไม่บวชมันอยู่ที่ความตั้งใจของเรา
ถ้าเราเคารพเชื่อฟังท่านตั้งใจบวชไม่สึกก็ปางตายล่ะ วันก่อนเพิ่งจะบอก
เจ้าชู (น.ต.หญิงชุตินา พองชล) เขาไป ขำกันซะไม่มีล่ะ เขาไปตั้งใจอย่าง
นั้นมันจะเครียดมาก ปิดทางถอยตัวเองโดยไม่มีทางไป คนมาถามอาตมา
ว่าจะสึกหรือเปล่า ? บอกว่าถ้ากำลังใจมันทรงตัวอยู่อย่างนี้อยู่ มันอยู่สุข
อยู่เย็นมันไม่คิดจะสึกหรอก แต่ถ้ากำลังใจมันลดลงมันจะสึกเมื่อไหร่
ก็ยอมไปดี ๆ เลย ไอ้ของเราๆ ไม่ปิดนี้ มันไปได้ทุกช่อง ในเมื่อมันไป
ทุกช่องมันจะไม่เครียด เราลองตั้งใจว่าไม่สึกดูสิ ก็เลสมันตีตายเลย
มันจะแน่แค่ไหนตั้งใจอย่างนี้ ? เจ้าพวกก็เลสมันพัดและ

ถาม : แล้วทำไมท่านถึงให้ผมบวชโดยไม่สึกล่ะ ?

ตอบ : นั่นมันเป็นความเห็นของท่านนี่ มันอยู่ที่เราว่าเราจะทำตาม
ความเห็นของท่านใหม่ หรือว่าเราจะทำตามความเห็นของตัวเอง เรื่องนี้
จริงๆ มันต้องถามท่านนะ ทำไมให้ผมบวชไม่สึกไม่ใช่ตามอาตมา

ถาม : ค่อยไปด้วยนับลูกประจำไปด้วยได้หรือครับ ?

ตอบ : ได้ ค่อยด้วยนับด้วย รู้ด้วยว่าภาวนาอะไร นับไปก็จำเม็ดได้ด้วย

ถาม : เรื่องทอง

ตอบ : มันไม่ได้อยู่ตรงนั้น บอกเขาไปหลายทีแล้วว่าถูกที่แต่ผิดทิศ
ยืนยันเขาไปหลายทีแล้วว่าตรงนั้นไม่เจอ จริงๆ ถ้าเขาไม่ไปมาร์คจุด
เอาไว้ให้ดาวเทียมมันส่องเฉพาะที่ มันกวาดกว้างหน่อยเดี๋ยวมันเจอแล้ว
มันห่างกันประมาณ ๒ กิโลเมตรนั่นเอง

ถาม : แล้วที่เขาบอกว่ามีหลายที่จริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ได้มีแต่ทางเมืองกาญจน์ สระบุรีก็ตั้งหลายที่ ฎีปุ่มนั้นไป

ตั้งสระบุรีตั้งนาน ที่ทองผาภูมิมีอีกจุดหนึ่ง ผู้ใหญ่เล็กเจ้าพ่อทองผาภูมิ
เขาไปขุดมาแล้ว...ปางตายเลย ฝีมือแรงเอา ต้องมาให้รดน้ำมันต่ออะไร
กันอยู่ ยังคิดๆ อยู่ว่าถ้ามันขุดได้ไม่แบ่งให้จะเลิกรดน้ำมันดีให้มันแล้ว

ถาม : ได้ไปขุดบ้างไหมครับ ?

ตอบ : ไม่รู้จะขุดไปทำไม เพราะไอ้ที่ถ้าต้องการมันมีเยอะกว่านั้น
เมื่อวันที่ ๒๒ ก.พ. กำลังทำวัตรกันอยู่ ๔-๕ องค์ และก็โยมหลายคน
มีเสียงกรีนโบสต์สะเทือนทั้งหลังเลย เราก็อ้อ..อะไรวะ ? พอกำหนดใจดู
เห็นเทวดา ๘ องค์ เราก็กถามท่านว่าทำอะไร ท่านบอกว่าชนของมาฝาก
หน่อยครับ ทองลั่นๆชนมาฝากหน่อยยึดอยู่ใต้โบสถ์ ใครอยาก
ได้มาขุดเอา

ถาม : มาได้จริงหรือครับ ?

ตอบ : เอ้า!เรื่องของเทวดานาภาพเขาคิดให้ไปทางไหนมันก็ไปตรงนั้น

ถาม : ตามหลักวิทยาศาสตร์...(ไม่ชัด)..... ของมันเป็น
วัตถุมันผ่านใต้ดิน ?

ตอบ : ของมันเป็นวัตถุมันก็สามารถแปลงเป็นพลังงานชั่วคราวแล้ว
กลับเป็นวัตถุใหม่ มันอยู่ที่การจัดโมเลกุลเท่านั้นเอง เนื้ออธิบายตามแบบ
วิทยาศาสตร์เลยนะ (หัวเราะ) ของเขาแค่คิดมันเป็นแล้ว คราวนี้ของเรา
มันต้องผ่านขั้นตอนของการสลายตัวของสสารมาเป็นพลังงาน แล้วค่อย
กลับจากพลังงานมาเป็นสสารอีกทีหนึ่ง

ถาม : อันนี้เข้าขั้นปรมาณู ?

ตอบ : ใช่ แต่คราวนี้ของอภิญาของเขาไม่ใช่อย่างนั้น ของความ
เป็นทิพย์ไม่ใช่อย่างนั้น เขาแค่คิดมันไปแล้ว มันเร็วกว่าเยอะ เพราะฉะนั้น

ทางวิทยาศาสตร์ที่เข้าถึงปรมาณูได้มันแค่สะกิด ๆ เท่านั้นเอง
มันยังไม่ใช่เนื้อแท้มัน จนทุกวันนี้วิทยาศาสตร์มันยังคิดเรื่องย้อนอดีต
ย้อนไปอนาคตยังไม่ได้เลยใช่ไหม แต่เรื่องของจิตศาสตร์ที่พระพุทธเจ้า
ท่านสอนมา ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว อดีตตั้งสัจญาณ อนาคตตั้งสัจญาณ ทุกวันนี้
มีใครสามารถถ่ายรูปเทวดาได้มั่งละ ? ไม่มี.. เครื่องมือมันไปไม่ถึง แต่
ทิพจักขุญาณเขาเห็นอยู่ว่าเทวดาเยอะแยะไปหมด เตือดรอนขึ้นมา
ขอให้ท่านช่วยอีกต่างหาก

...บอกกับท่านว่าในเมื่อฝากเอาไว้แล้วแปลว่าว่างงาน
ใช้มีัยละ ? ช่วยหาเงินให้ด้วยแล้วกัน (หัวเราะ) อยู่เฉยๆ ได้ศาลามาอีก
หลังหนึ่ง ถ้าท่านไม่ช่วยหาเงินให้เราก็ก๊แยเหมือนกันนะ เรื่องของ
พระไตรปิฎกกล่าวถึงเทวดาไว้จนนับครั้งไม่ถ้วน แต่ว่านักศึกษาสมัย
หลังมันเรียนกันมากเกินไป เรียนมากเกินไปมันก็ปฏิเสธผี ปฏิเสธเทวดา
กันหน้าตาเฉย อะไรที่เป็นธรรมาธิษฐาน..ไม่เอา มันเอาปุคลาธิษฐาน
ไว้ก่อน ธรรมาธิษฐานเรื่องของบุญเรื่องของบารมีมันไม่เอาหรือ
มันเอาปุคลาธิษฐานคือว่ามนุษย์ชี้เหมือนอย่างมันต้องทำได้ มันถึงจะเชื่อ
ส่วนใหญ่พวกนี้มันอัศจรรย์มาก มันเรียนเก่งปัญญามันเยอะ ในเมื่อเรียน
เก่งปัญญาเยอะก็ยังไม่ได้อะไรจะทำไปคิดอย่างนั้น เลยปฏิเสธกัน
ในขณะเดียวกันเด็กๆ เรียนแค่ ป.๓ -ป.๔ ฝึกมโนมยิทิมันไปกันรีนเลย
เคยเล่าให้ฟังมีัย ว่าเคยฝึกเด็กอยู่คนหนึ่งอายุไม่น่าจะเกิน ๕ ขวบ ฝึกเขา
อยู่วันนั้นพอเขาได้มโนมยิทิแล้วรุ่งขึ้นแม่เขาพาพี่เขามาด้วยพาตัวเขา
มาด้วย มากกราบขอบคุนเป็นการใหญ่เลย ถามว่ามันเรื่องอะไร เขาบอก
ว่าน้องเขากลับบ้านไปเขาฝึกพี่เขาได้ด้วย ถามว่าฝึกยังไง บอกน้องเขา

นั่งสมาธิอยู่ พี่เขาถามว่าเอ็งทำอะไร บอกว่าไปเที่ยวสวรรค์ พี่เขาถามว่า ไปยังไง น้องบอกวาก็หลับตาลงไปด้วยกัน แค่นั้นนะมันทำได้แล้วนะ ไอ้เราสอนแทบตายเด็กมันพูดประโยคเดียวเอง เด็กเขามีภาษาของเด็ก เขา เขาพูดกันง่ายๆ เขาเข้าใจของเขาอย่างนั้นนะ แค่หลับตาแล้วไปได้ พี่ก็.. เฮ้ย ! ไม่เห็นยาก กูก็หลับมั่งแล้วมันก็ได้จริงๆ เป็นไง..อายุ เด็กใหม่ละ ? เราสอนแทบตายเด็กมันพูดประโยคเดียวเองนะ แม่เขายังอุตส่าห์มาขอบคุณซะอีก

เออ.. เมื่อคืนแปลก เมื่อคืนนี้มันป่วยมาก ความจริงก็ป่วย คนเดียวไม่มากหรอก อากาศมันแย่น้อย เจ้าปิงกับจิมมีมันหวัดให้เนะ หลับตาลงแปลกใจวันนี้ก็พจกขุญาณมันผ่องใสเป็นพิเศษ ปกติเรื่องที่เรารู้เห็นเนี่ยส่วนใหญ่มันได้เฉพาะจุดมันไม่ได้รายละเอียด นี่ประเภทเล็ง รายละเอียดได้ที่ละจุดๆ เลย มันแปลกของมันเหมือนกัน อยู่ๆ มันมาเองนะ ของเรายังทำตัวเหมือนเดิมมันไม่ได้ดีขึ้นอะไรมากมาย แต่ว่าอยู่ๆ ก็พจกขุญาณมันดีขึ้น ตลกเหมือนกัน มันมาของมันเองประเภทถ้าหากดู ต้นไม้ที่แยกนับได้ที่ละใบเลย ก่อนหน้านั้นเรารู้แต่เลาๆ ว่ามันเป็นต้นไม้ เท่านั้นเอง สงสัยกำลังของพระหรือเทวดาท่านช่วย ลำพังของเราเอง มันเห็นแค่ตอนใกล้ค่ำได้ถือว่าชัดมากแล้ว

ถาม : ช่วงนั้นพอดี.....(ไม่ชัด).....

ตอบ : เอนั้นแหละ ตอนนั้นอยากดูอะไร อยากเห็นอะไรก็เลย เพลินเลยเพราะมันหวัดอยู่เป็นชั่วโมง เป็นไข้ขึ้นมาเมื่อวานโดนฝนไปทำ ประตักษิณมารอบวัดพระแก้วฝนตกตลอด (หัวเราะ) กว่าจะครบรอบ เปียกโชกเลย

ถาม : รอบใหญ่เหวอะ ?

ตอบ : รอบใหญ่ รอบนอก รอบวัง (หัวเราะ) รอบกำแพงวัง (หัวเราะ) มากกรุงเทพฯ ก็ไปไหว้พระแก้ว เมื่อวานนี้เขียนเดินรอบเลย ภาวนาไปด้วย มัน..กว่าจะรู้ตัว ตอนนั้นไม่เป็นไรนะ มาอยู่ที่นี้พอสัก ๖ โมงเย็น ไข่เริ่มจับ ตอนเช้าฝนตก ไปไหว้พระที่วัดโพธิ์ด้วย พระที่วัดโพธิ์ท่านนะ พระสำคัญๆโบราณของเราเยอะมากเลย วัดอื่นๆ ก็เยอะในกรุงเทพฯ แต่ว่าส่วนใหญ่จะไม่ค่อยรู้จักกัน โดยเฉพาะวัดโพธิ์นี้อยู่ตรงนั้นบานเลย เพราะว่าสามัย ร.๑ หัวเมืองฝ่ายเหนือของเราเนาะโดนศึกโดนสงคราม มันบ้านแตกสาแหรกขาดวัดวาอารามรกร้างหมด ท่านก็ให้ช่วยกันขน พระพุทธรูปที่อยู่ในแต่ละวัดนี้ลงมากกรุงเทพฯ เพื่อที่จะได้สร้างวัดสร้าง วิหารให้ท่านได้สมเกียรติหน่อย คือยังงี้ๆ ก็บูชาให้สมกับการเป็น พระพุทธเจ้าหน่อย ช่วงนั้นเฉพาะพระสำคัญๆที่เขาช่วยกันขนลงมา กรุงเทพฯ นี้ ๑,๔๐๐ องค์ได้มั้ง ขนาดหลวงพ่อดโตวัดสุทัศน์องค์ใหญ่แค่นั้นท่านยังเอาลงมาเลย อยู่ที่วัดโพธิ์บานเลยที่ตามระเบียบนะ ไปมองดู นั้นนะทั้งนั้นเลยของเก่าๆ ทั้งนั้นแหละ องค์ที่เป็นประธานใน โปสถ์ คือ พระพุทธปฏิมากร แล้วก็หลวงพ่อบุญรอด พระยืน ที่หล่อด้วยสำริดที่สูงที่สุดในประเทศไทยเลย หล่อใหญ่ขนาดนั้นถือว่า มโหฬารมากแล้วแล้วยังมีมีหลวงพ่อบุญรอด พระนอน ไปวัดโพธิ์ต้องไปไหว้ พระนอน หลวงพ่อบุญรอดตั้งแต่สมัยโน้น.. คือโปสถ์วัดโพธิ์จะมีวิหาร๔ ทิศ แต่ละทิศจะมีพระประจำอยู่ ทิศตรงหน้าพระประธานเลยก็คือหลวง พ่อบุญรอด พระยืนปางห้ามญาติ แล้วก็ทางด้านหลังก็เป็นหลวง พ่อบุญรอด ทางด้านขวามือจะเป็นปางปฐมเทศนาโปรดปัญจวัคคีย์

ทางซ้ายมือจะเป็นปางป่าเลไลย์ แล้วก็ยังรอบๆ อีกละ เดินดูไปหะไม่รู้เมื่อหрок เจ้าหลินเขาไปคู่วัดสุทัศน์ให้พระศรีศากยมุนีมา ตกใจ.. ไม่นึกเลยว่ากรุงเทพ จะมีพระประธานใหญ่ขนาดนี้ ส่วนใหญ่องค์ใหญ่ๆ จะอยู่อยุธยาไซ้ใหม่ อย่างหลวงพ่อดุสิตหรือไมก็หลวงพ่อดุสิตวัดมณฑลพิตร เพิ่งจะรู้ว่ากรุงเทพ ของเรานะองค์เบ้อเร่อเท่อ วัดสระเกศก็ตั้งหลายองค์ วัดสระเกศที่ศาลามีทั้งพระยืน พระนั่ง พระเก้าทั้งนั้นแหละ

ถาม : ผลงานของทุเรียนคะ

ตอบ : ธรรมดา.. อ้วนปีละครั้ง (หัวเราะ) หลังหน้าทุเรียนก็ผอมใหม่ ต้องทำน้อย ทำน้อยนั้นคู่หูกัน น้องชายต๊อดเตอร์ปริญา บวชพร้อมกัน บวชรุ่นนั้น ๓๖ องค์ อาจารย์ยกทรงถามหลวงพ่อบอกจะเหลือไหมครับท่าน ? ท่านบอกว่าเหลือเล็กๆ น้อย ๆ ตอนแรกนึกว่าเหลือไม่กี่องค์ ที่ไหนได้เหลือเล็กกับน้อย ๒ องค์ นึกว่าท่านพูดเล่นเหลือเล็กกับน้อย ๒ องค์จริงๆ หลังจากหลวงพ่อมรณะภาพได้ปีกว่า เจ้าน้อยก็สึกไปด้วย ๘ พรรษา เสียตาย.. เจ้านั้นจะอ้วนปีละครั้งจริงๆ เขาชอบฉันทุเรียนจริงๆ ถ้าเป็นคนอื่นไอ้ขนาดนั้นมันตายนะ ไปบ้านคุณสมบูรณ์ เวสารัชชานนท์ มันบอกว่า เล็กก็กินทุเรียนไป ๔ ลูกเราว่า ๔ ลูกมันกินเข้าไปได้ยังไงวะ แต่ปรากฏว่าวันนั้นเห็นอยู่ในหอดฉันทางด้าน ๘ พี่น้องตระกูลเวสารัชชานนท์ถวายหลวงพ่อกี่หนึ่งหลายๆ ต้นทุเรียนนะ แล้วส่วนใหญ่มันจำเพาะให้อยู่ตรงหน้าตึกพอดีก็เวรของเราต้องไปชนทุเรียนให้เขา แต่ตัวเองฉันไม่ได้ พอฉันบิูปความดันมันจะขึ้น ท่านน้อยฟาดเพลนเลยวันนั้นมันฉันของมันไปเรื่อย ๆ พระองค์อื่นฉัน

เสร็จหยุดนั่งรอ นั่งรอนกว่าองค์สุดท้ายเสร็จจะได้ตาย ไซ้ใหม่ ไม่ได้ตาย สักทีหนึ่งหрок เสร็จแล้วสายตาทั้งหมดหันไปมองไอ้ท่านน้อยอยู่องค์เดียว สงสัยพลังจิตจะแรงเกินไป (หัวเราะ) ไอ้ท่านน้อยรู้ตัวมันหยุดมองซ้ายมองขวา เฮ้ย ! ทุกคนมองกู.. หยุดก็ไ้วะ (หัวเราะ) วางซ้อนให้เขาตาย พอยตาย เสร็จไอ้เราข้องใจมากไปนับว่ามันฉันเข้าไปเท่าไรเม็ด ถาดหนึ่งนับได้ ๒๒ เม็ด ฉันเข้าไปได้ยังไงทุเรียนหมอนทอง ๒๒ เม็ด ตอนแรกบอกว่ากินคนเดียว ๔ ลูกเรายังไม่เชื่อนะ ไอ้ ๒๒ เม็ดมันน่าจะกิน ๔ ลูกถึงมันไม่กินมันก็ใกล้เคียงแล้วมันยังไม่อิมด้วย(หัวเราะ)มันบอก..หยุดก็ไ้วะ (หัวเราะ) กินลงไปได้ยังไง ช่องใจมากเลย นั้นแหละเขาพูดด้วยความภูมิใจ เขาบอกกูไม่เป็นชีกลากหрок กำมะถันเยอะ (หัวเราะ) ทุเรียนกำมะถันมันเยอะที่มันมีกลิ่นนะ กรดกำมะถันเยอะทำให้มีกลิ่น มันบอกมันไม่เป็นชีกลากหрок ไม่อาบน้ำก็อยู่ได้กำมะถันเยอะ (หัวเราะ) ขึ้นไปป่าตามมันเราตายแน่เลย ในแต่ละปีฉันทุเรียนได้ไม่เกินหนึ่งเม็ดและฉันแต่ละทีนี้ทรมาณไปเป็นเดือนความดันมันขึ้น อีกไม่กี่วันต้องไปจับทุเรียนอีกแล้วบ้านลุงเชิญเขานิมนต์ไว้ต้องไปทุกปี บอกถึงตัวเขาตายไปก็จะให้ลูกหลานนิมนต์ต่อ

ถาม : ที่จับทุเรียนเขามีเขาชีกชุก ต้องไปปีละครั้งถึงจะดี ?

ตอบ : ถ้าไปได้ทุกเดือนยังดีแข็งแรงขึ้น กว่าที่จะถึงยอดแทบตาย (หัวเราะ) เดือนละครั้งยังดี ทางมันขึ้นอย่างเดี๋ยวจริงๆ ถึงโอกาสจะพักแทบจะไม่มีเลย มันมีแต่ขึ้นๆๆ และก็ขึ้น และที่แน่ๆ คือ หน้าทีฝนลงแล้วนี่หากตั้งแต่พวกหินเจดีย์หินอะไรพวกนั้นไปนี่หากเพียบเลย ในสมัยที่ไปไม่รู้จะหลบไปทางไหนเพราะว่าตอนที่ไปทางรถยังไม่มี เป็นทางป่า

เสร็จแล้วญาติโยมก็บอกว่า ปิดป่าแล้วอาจารย์จะขึ้นได้ยังไง ปรากฏว่า ลุยขึ้นไปจนได้ไม่เห็นจะมีปัญหาเลย

ถาม : ข้างบนมีอะไรพิเศษครับ ?

ตอบ : เยอะ มีพระพุทธรูปอยู่ แล้วก็มียหินใหญ่คล้ายพระบรมธาตุ อินทร์แขวน แต่ทว่าของอินทร์แขวนเขาจับโยกได้ แต่ของเรานี้ฝังดินไว้เกือบครึ่ง ก้อนนั้นถ้าหลุดลงมาเมื่อไหร่ละก็ฟ้าถล่มดินทลายเมื่อนั้นแหละ เพราะว่าเราอยู่ไกลๆ มองไปจะเห็นหินที่ตรงนั้นสักเท่าบ้านได้มั้ง เขาเรียกหินลูกบาตร เสร็จแล้วทางด้านล่างลงมาตรงเชิงผาจะมีรอยเท้ากับมือคนอยู่ เขาเรียกรอยพระหัตถ์ เขาเชื่อว่าพระพุทธเจ้าไปค้าเอาไว้ หินก้อนนั้นมันเลยไม่หล่นลงมา

ถาม : แล้วมันเป็นของจริงทั้งหมดหรือครับ ?

ตอบ : ของจริงเขาเชื่อว่าจริงก็จริง เพราะว่ามันอยู่ที่ศรัทธา ถ้าศรัทธาปักใจมันแล้วอะไรก็ได้ จะจริงจะปลอมเหมือนกันหมด

ถาม : อย่างนี้ผมอยู่ที่บ้านไหว้พระพุทธเจ้าก็ถึงเลย ?

ตอบ : ถึงเลย ก็อยู่ที่เรา แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วที่เขาไปก็คือถ้ามันได้เหนียวหน้อยรู้สึกได้บุญเยอะขึ้น แต่ความจริงถ้าเหนียวแล้วอารมณ์เสียบุญมันน้อย

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : คือมันคล้ายๆ กับว่าจะไปว่าๆ ชาวบ้านเขาออกกฎหมายมาเพื่อควบคุมพระมันก็ไม่เต็มปากที่มันบวชๆ อยู่ทุกวันนี้มันจะเป็นพระจริงๆ มันยากเต็มทีมันแต่ไปทำละเทะให้ชาวบ้านเขาเดือดร้อนอยู่เรื่อย เป็นหน่วยงานต่างหากที่ปกครองกันเองเหมือนแต่ก่อน

คนที่เข้าไปควบคุมเนี่ยทำได้ แต่ว่าต้องมีความเข้าใจในระเบียบวินัยของสงฆ์อย่างลึกซึ้ง แล้วก็ต้องมีจิตใจที่ยุติธรรมด้วย ถ้าไม่อย่างนั้นนี่เขาและทั้งนั้นเลย จนกระทั่งถึงขนาดว่าจะเสนอให้ว่าขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีใช้มั้ย ให้ขึ้นต่อนายกรัฐมนตรี ท่านสุรินทร์ พิศสุวรรณหรือว่าท่านวันนอร์ ขึ้นมาเป็นนายกรมันแน่เหมือนกันนะ เพราะเขาคนละศาสนากันใช่ไหม ? มันไม่ได้แน่ตรงไหนหรอก.. มันแน่ตรงที่เขาไม่สนับสนุนเราเลย เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะออกมาแบบไหนก็ตามมันก็รู้สึกว่าการที่เคยสะดวกและที่เคยอะไรอยู่คงลำบากกันแหละ และมีอยู่ช่วงหนึ่งที่เขาวางแต่ละวัดจะมีทรัพย์สินเยอะใช่ไหม ? จะออกกฎหมายมาจัดการกับทรัพย์สินของสงฆ์ แหม..อยากให้มันออกจ้งเลย คือ.. ถ้ามันออกมาเมื่อไหร่ เราจะถามว่านี่กูมีงช่วยไหม ? (หัวเราะ)ของเรานี้ติดบัญชีติดแดงไรเลย จะจัดการแต่คนมีเงินไอ้คนไม่มีเงิน จะจัดการไหม?

ถาม : แล้วสุดท้ายจะดีหรือร้ายครับ ?

ตอบ : เดียวดูเขาก่อนสิว่าเขาจะตกลงออกมาในแง่ไหน คิดว่าถ้าหากว่ามันถึงจุดสุดท้ายจริงๆ สมเด็จพระสังฆราชท่านคงต้องออกความเห็น เพราะว่าตอนนี้ยังไม่ขึ้นไปถึงท่าน เขายกท่านไว้ว่าในที่สูงไม่ใช่ให้ระคายเคือง แต่ว่าสมเด็จพระสังฆราชของคัมภีร์ปัจจุบันนี้ท่านพูดน้อยแต่ต่อหน้ากันนะ ส่วนใหญ่ออกคำสั่งมาชะเนิดเดียวใช้มัย ..มันไปตีความกันเอง โดยเฉพาะเรื่องอะไรละ..เรื่องใครละ ตอนนั้นที่บอกว่าขาดความเป็นพระไปแล้ว จำไม่ได้แล้วคดีตั้งๆ นะ

ถาม : มีคนบอกว่าคดีธรรมกาย

ตอบ : เออ..ขาดจากความเป็นพระไปแล้วนั้นนะเล่นชะลูกศิษย์โกธร

ชะแยะ มันก็ต้องดูเขาสีว่าเจตนาเขาเป็นยังไง ถ้าอวดอุตริมนุสสรธรรม
ที่ไม่มีในตนก็ขาดแน่นอน ถ้าหากว่าใช้เงินผิดประเภทหรือทำเอาเงิน
สงฆ์เบียดบังไปเพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือส่วนรวมตั้งแต่บาทหนึ่งก็
ขาดความเป็นพระแล้ว

ถาม :(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ประโยชน์ส่วนรวมที่ว่านี้หมายถึงประโยชน์ของพวกเขาฟอง
นะนะ มันไม่ใช่ส่วนรวมทั่วๆ ไป

ถาม : ภิกษุณีที่มาเมืองไทยตอนนี้ ?

ตอบ : ที่ตอนนี้ก็เป็นแม่ชี ถือเป็นอุบาสิกาบริษัทไม่ใช่ภิกษุณีบริษัท
บริษัท ๔ ของพระพุทธเจ้ามี ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา
ปัจจุบันนี้เป็นแค่อุบาสิกาเท่านั้น ถึงเขายืนยันว่าเป็นภิกษุณีก็เป็นไป
ไม่ได้ เพราะมันขาดช่วงลงไปแล้ว

ถาม : แล้วห่มผ้าแบบพระจะไม่ผิดหรือครับ ?

ตอบ : มันจะไปผิดอะไร คือตราบไต่ยังไม่มีคนไปจี้อันว่าผิด
ถ้าสังคมเขายังยอมรับก็ให้เขารับไป แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ภิกษุณีของเขา
ทางด้านมหายานทางด้านประเทศจีนเขายังนับถือเขายังสืบสาย
กันมาของเขาไม่ได้ขาดช่วงลงใช่ไหม ? แต่จริงๆ พอออกมหายานมันไป
ไกลแล้วถ้ายิ่งออกไปทางด้านตันตระนี่ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ พระพุทธเจ้า
มีเมตตาด้วย เขาจะเป็นพระพุทธรูปแล้วมีผู้หญิงกอดซ้ายคนกอดขวาคน
นั้นแหละของทางด้านโน้นเขา แล้วคนไทยที่ไม่รู้เขาไปโวยวายว่าเขา
เหยียบย่ำพระพุทธรูป แต่ไม่ใช่หรือก นั่นเป็นความถือของเขอย่างนั้น
จริงๆ เขาจะมีชายาเป็นนางดาราราชกุมารี ดาราราช ๒ องค์จะนั่งตักกอด

ข้างอยู่คนละข้างเลย คือ ทางด้านตันตระนี่เขาจะเน้นหนักในเรื่อง สม.
ม.มำ ๕ ตัว จะมี มंत्रา คือ การท่องบ่นภาวนาใช่ไหม ? จะมีมังสะคือ
กินเนื้อเป็นอาหาร จะมีเมถุน คือ การเสพกาม จะมีมูทรา คือ การร้าย
ว่า มัทนะ ตีมสุราพวกนี้เขาเชื่อว่าถ้าหากว่าทำจนถึงที่สุดแล้วมันจะบรรลุ
ได้ อย่างเช่นว่า การเสพกามจนเบื่อแล้วจะบรรลุได้เป็นไปไม่ได้หรือก
พระพุทธเจ้าท่านบอกแล้ว บอกว่า ๔ สิ่งที่คุณเสพแล้วไม่มีวันเบื่อ คือ
๑ การกิน ๒ การนอน ๓ การเสพกาม ๔ การเสวยอำนาจ ๔
อย่างนี้ใครขึ้นไปไม่มีคำว่าเบื่อ ยกเว้นผู้ที่เห็นภัยในวัฏฏสงสารเท่านั้นถึง
จะตั้งมั่นเพื่อหลุดพ้นจากมันไม่งั้นนอกจากนั้นยิ่งจะกอบโกยเข้าใส่
ตัวเองทั้งนั้น หลักการของเขาตีมัน ? ดูท่ามันจะไปรอดอย่างเดียวคือ
มันตรา-สวดมนต์นะ สวดมนต์ภาวนาไปมันเป็นสมาธิได้ใช่ไหม มังสะ
กินเนื้อสัตว์นี่กินเข้าไปเถอะ ต่อให้มันเป็นมังสะวิรัตก็ไม่วอดหรือก เมถุน
เสพกาม มูทรา-ร้ายว่า และอะไรอีกตัวหนึ่ง..มัทนะ-ตีมเหล่า เอาให้
เมาหัวที่มไปเลย เขาเชื่อว่าเมาแล้วมันจะหลุดโลก (หัวเราะ)มันหลุด
จริงๆ จับตัวประกันด้วย (หัวเราะ) ศาสนานี้คนเขาถือเยอะนะ มันสนุกนี่
ทางด้านทิเบตบางส่วน อินเดียนพาลนี่เขาจะมีและพวกตันตระ
ตันตระนี่พอมมาถึงด้านเขมรแล้วมันกลายเป็นพวกเล่นคาถาอาคมกัน
ตัวมันตราไป.. คาถาอาคมมีอะไรของเขาสารพัดวิธี ผีกระหังมันก็ทำ
แต่ว่าตำรามันโหดไปหน่อย ต้องใช้ลูกตัวเองที่เป็นผู้ชาย พอเกิดมา
เอาลวดผูกข้อหัวเขากับข้อเท้าติดกันไว้ เสร็จแล้วเลี้ยงด้วยเลือดสัตว์
จะเป็นเลือดเปิดเลือดไก่บวกรด้วยคาถาอาคมอะไรพวกนั้น ให้มันออก
กำลังใช้แต่แขนทำกระดิ่งให้มันหัดกระพือ ช่วงล่างมันจะลีบไปเหลือแต่

ช่วงบนแข็งแรงมากเลย มันถึงบินได้ไง ไอ้ที่เขาบอกว่ากระหังมันบินได้ ด้วยกระดัง มันได้จริง ๆ นะ

ถาม : มันจะมีฤทธิ์ตรงไหนครับ ?

ตอบ : แค่คนเห็นก็จะช็อคตายแล้ว มีฤทธิ์ตรงมันแข็งแรงขนาด นั้นมันจับเราหักคอได้สบายเลย

ถาม : แล้วทำไมต้องขี่สาก ตามตำราหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่หรอก คนมันเห็นไม่ชัดขามันลึบ ๆ ติดกันอยู่ เขาก็คิดว่าขี่สากเป็นทางไปไง

ถาม : แต่เขายืนไม่ได้ แล้วเขาบิน ๆ ไปจะมีอะไรไปเกาะ ?

ตอบ : มันไปเกาะต้นไม้.. คุณเคยเห็นกระดังมันมัย ? มันสาณมีหู ๒ หู ถ้าหากมันจะใช้มือมันก็เลื่อนให้หูมาอยู่ตรงข้อแขน ถ้ามันไม่ใช้ฝ่ามือในการเกาะในการจับก็ใช้จับไอ้หูมันเพื่อความมั่นคง

ถาม : ปีนึงเข้าหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ได้รับประทานหรอก ขนาดชัดมันด้วยปีนกรกยังไม่เข้าเลย แต่กระดุกมันหักตาย ที่มันตายเพราะกระดุกข้างในมันหักหมด ยิงมันไม่เข้าจริง ๆ ขนาดอาวุธสงครามทำอะไรมันไม่ได้นี้ก็ตองนับว่ามันแน่เหมือนกัน

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : มันต้องมหาอุทม์หรือแคล้วคลาด คงกระพันมันยังเจ็บอยู่

ถาม :(ไม่ชัด).....

ตอบ : คือ จริง ๆ ตัวปีตินี้มันมี ๕ อย่าง คือ ขณิกาปีติ ขนลุกชูซ่า เป็นระยะ ๆ ขุททกาปีติ น้ำตาไหล โอกันติกาปีติ ตัวโยกไปโยกมา

บางทีก็สั้นตึง ๆ อย่างกับปลุกพระอย่างนั้นนะ อุเพงคาปีตินี้ลอยขึ้นทั้ง ตัวเลย ลอยไปไกล ๆ ก็มี แต่มันไปไม่ไกลเท่าไหนหรือกเดียวมันก็กลับ ที่เดิม แล้วพระณาปีติ รู้สึกว่าตัวเองตัวพองตัวใหญ่ บางทีตัวแตกตัว ระเบิดอะไรไปเลยก็มี บางทีรู้สึกว่ามันรั่วเป็นรู ๆ มีอะไรไหลชูซ่าไปหมด ก็มี บางคนผ่านอย่างเดียว บางคน ๒ อย่าง บางคน ๓ อย่าง บางคน ๔ อย่าง บางคน ๕ อย่าง บางคนไม่เจอเลยก็มี ส่วนใหญ่ที่ไม่เจอเลย จะเป็นพวกสาวกภูมิแท้ ๆ คือ ตั้งใจบำเพ็ญบารมีมาเพื่อปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าอย่างเดียว อย่างนั้นจะไปกันง่าย ไปนิ่มมาก แต่บรรดาที่เจอ เยอะ ๆ โดยเฉพาะเจอครบส่วนใหญ่มาจากำลังใจพระโพธิสัตว์เขา เรียกบำเพ็ญพุทธภูมิมาถ้าเจอไม่ครบมันสอนเขาไม่ได้ นี้ มันก็ต้อง เอาให้ครบ บางคนมันเข้าใจว่า เออ..กำลังของฉานมันสูงกว่าปีติ ได้ ฉานแล้วไม่ควรเกิดปีติอีก นี่มันหลอก บางเวลาพอมันจะเกิดมันถอย หลังออกมาเป็นอุปจารสมาธิมันเกิดปีติขึ้นมาหน้าตาเฉยเลย ต่อให้คุณ ได้สมาบัติแปดแล้วมันถอยออกมานับปีติใหม่เลยถ้ามันจะเป็น ตัวใหม่ขึ้นมา นำเล่นมัย ? ลองนั่งโยกคูลิ แคโยกไปโยกมา อาตมาโยกซะ เกือบ ๓ เดือน ตอนแรก ๆ กลัวมันไป ๆ มา ๆ เลิกกลัวสนุกซะอีก ตอนกลัว ไม่รู้มันเป็นอะไร นี่กว่าผีจะเข้าหรือเปล่า

ถาม : แล้วถ้าเกิดว่าไม่ได้นั่งสมาธิ ?

ตอบ : มันไม่นั่งก็จริง แต่ว่ากำลังใจของเราบางช่วงมัน เป็นสมาธิโดยที่เราเองไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้รู้ตัวก็มี มันจะทรงตัวของมันเอง ก็มี อยู่ ๆ มันเข้าปีนไปถึงเลยมันก็เป็นเหมือนกัน อย่าไปบอกว่ามันเป็น ตอนนั่งซะเมื่อไหร่ละ ไม่จำเป็นต้องนั่งหรอก คุณแสงชัยไปนั่งน้ำตาไหล

น้ำตาร่วงบนรถเมล์โน่น..อายุเขาแทบตาย แลไปนั่งคิดว่าคนเรามันทุกซ์ขนาดนี้เซียวหรือ ? ตื่นเช้าขึ้นมาต้องออกมาเบียดเสียดเยียดยัดกันอยู่บนรถลำบากแทบตายชักรกว่าจะไปถึง ประเภททั้งร้อนทั้งกลุ้มทั้งทุกซ์ใจจะไปทำงานทันมั๊ย ? รถเมล์ทำไมมันติด มันไม่วิ่งให้เร็วกว่านี้ มันหาะได้ยิ่งดีอะไรอย่างนั้น นึกแค่นั้นแหละมันเกิดตัวปืดขึ้นมา น้ำตาไหลเอาดี้อจ ต้องเบรคกันแทบแยเหมือนกันมันอายุเขา ผู้ชายตัวบ้อเร่ออยู่ๆ ไปร้องไห้บนรถเมล์เบรคอย่างนั้นแยห์หน่อยถึงเวลามันก็ป็นอีก

ถาม : ทำมันสัตว์นี้เราจะผิดไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ผิดหรอก ถูกเปะเลย ผลอเกิดใหม่จะเป็นกระเทยจะอย่าไปเกิดมันก็แล้วกัน (หัวเราะ) อย่าไปเกิดก็แล้วกันเพราะว่าทำมันมันทำให้เขาหมดเชื้อสายเกิดใหม่จะเป็นกระเทย กระเทยนี้หมายถึงพวกกระเทยที่เป็นหมัน ไม่ใช่กระเทยที่มีลูกได้ ประเภทที่เรียกว่าเพศนี้แต่ถ้าไปทำตัวเป็นอีกเพศหนึ่งนั่นเขาเรียกลักเพศ มันไม่ใช่กระเทย แต่ถ้าเป็นพวกอุทโตพยัญชนกนี้ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ พวกนั้นมี ๒ เพศ อยู่ในตัวคนเดียวกัน เป็นได้ทั้งผู้หญิงเป็นได้ทั้งผู้ชาย

ถาม : อย่างนี้หมาที่บ้านหนูมันเกิดมาไม่มีอั้นทะ เป็นเพราะว่า มันมีกรรมไปทำเขาก่อน ?

ตอบ : ไม่แน่ มันมีอยู่แต่ว่ามันไม่ได้เลื่อนจากช่องท้องลงไปในถุงอั้นทะมันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นอย่าไปคิดนะว่าไปเจอคนที่ไม่มีแล้วจะมีลูกไม่ได้ มันมีเอาหน้าตาเฉยเหมือนกัน เพราะว่ามันเป็นการมีอะไรมาขัดขวางในระยะที่ตัวอั้นทะมันจะเลื่อนลงลงไปมันก็หยุดอยู่ในช่องท้องเฉยๆ ไม่ได้ไปไหนหรอก มันยังสร้างฮอร์โมนได้ ยกเว้นว่ามันไม่มี

เอาซะเลย

ถาม : ผมฝันว่าไปพบหลวงพ่อกฤษีลิ่งดำนี่ผมคิดไปเองหรือจิตผม...?

ตอบ : ความฝันมันมี ๒ อย่าง มันเป็นฝันที่เกิดจากจิตใจของเราอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งเขาเรียกว่านิมิต แสดงเหตุให้รู้มันต้องช่างสังเกตแล้วจะแยกออกว่าอันไหนเป็นฝัน อันไหนเป็นนิมิต ส่วนใหญ่นิมิตมันจะไม่มีที่ไปที่ไปอยู่ๆ ก็โผล่มาเฉยๆ บางทีแสดงเหตุล่วงหน้าก็ตีความไม่ได้ว่ามันหมายถึงอะไร แต่พอเกิดเหตุแล้วเดาออกว่ามันคืออะไรซึ่งมันไม่ค่อยจะทันกัน ส่วนตัวฝันไม่ต้องไปวัดอะไรมากหรอกเอาแค่ว่าถ้าเราฝันเห็นพระ ฝันเห็นหลวงปู่ หลวงพ่อ แสดงว่านี่กำลังใจของเราตอนช่วงนั้นเกาะในด้านดีมากกว่า มันถึงฝันถึงสิ่งที่ดีๆ สิ่งที่เป็นมงคลได้ ถ้าหากว่านั่นก็เป็นกำลังใจที่ใช้ได้ในตอนนั้น แต่หลังจากนั้นถ้าเฮงชวาก็อาจจะไม่ฝันอีกหลายปี

ถาม : ทำไม.. เราทำผิดหรือเปล่า เราจำมาผิดหรือเปล่าที่เราทำได้ที่เกี่ยวกับเรื่องจิต ?

ตอบ : ก็ไม่แน่ ถ้าจำได้แล้วอารมณ์ใจมันตรงตัว อันนั้นไม่ถือว่าจำได้ หากแต่ว่าทำไม่ได้ คราวนี้การทำได้มันไม่ได้รอบตัวนี้ มันก็ต้องมีที่ทำได้บ้าง ที่ทำแล้วไม่ดีบ้าง ที่ยังไม่ได้ดีบ้าง อารมณ์ใจมันยังตกบ้างส่วนใหญ่แล้วก็จะอยู่ในลักษณะตื่นข่าว ผู้ที่ถือมงคลตื่นข่าวนี้ไม่น่าตำหนิ บุคคลที่ไม่ถือมงคลตื่นข่าวต้องเป็นพระอริยะเจ้าตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป กำลังเขาสูงขนาดนั้น มีหลักที่ยึดมันแน่นอนแล้ว คือ มีพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์ อยู่ในใจแล้วท่านจะไม่ไปตื่นข่าวเรื่องอื่นแล้วว่าอย่างคนทรงมาทักมาห้ามเดินทางไกลอย่างนั้น คราวนี้มันไกลแค่ไหน ?

ต่อให้รอบโลกมันก็ไม่ไกล ต่างดาวมันยังมีนี่ ก็เลยกลายเป็นว่าถ้าไกลมันไกลแค่นั้น เพราะฉะนั้นถ้ากำลังใจของเรามันคงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่จะไปไหนก็ไปเถอะ อย่าว่าแต่เชียงใหม่ สุโขทัย โกลกก็ไหว ถ้าหากกำลังใจมันทรงตัว

ถาม :

ตอบ : ของพวกนี้สมัยก่อนมันเป็นของที่เกิดโดยธรรมชาติ มันเลยหายาก สมัยหลังนี้วิทยาการมันทำได้นี่ใช้มัย อย่างเพชรรัสเซีย นะอย่าไปบอกวาของปลอมนะ มันไม่ปลอม เพียงแต่มันทำขึ้นมา เพราะว่าเพชรก็คือคาร์บอนก็คือส่วนของไม้ของถ่านอะไรพวกนี้ พอมันโดนแรงกดดันสูงๆ โดนความร้อนสูงเข้า มันก็จะกลายสภาพกลายเป็นเพชร คราวนี้พอวิทยาศาสตร์สมัยใหม่เขาคำนวณว่า มันต้องอยู่ในอุณหภูมิเท่าไร ความกดดันเท่าไร เขาก็สร้างเครื่องมือขึ้นมาทำมันขึ้นมา เพียงแต่ว่าของที่มีมันไม่ใช่ธรรมชาติมันจะสวยกว่า มันสวยกว่าตรงที่ว่า การจัดเรียงโมเลกุลมันสม่ำเสมอ เพราะแรงกดดันกับอุณหภูมิมันเสมอกัน มันไม่เหมือนกับประเภทที่ไปผ่านแรงกดดันของโลก อุณหภูมิของโลกนั้นมันไม่เสมอกัน เพราะฉะนั้นเนื้อของมัน มันจะไม่ละเอียดเท่า แล้วของธรรมชาติจะมีรอยแตก มีฟองอากาศ มีอะไร อันนี้มันประเภทกดมาสม่ำเสมอ สวยแข็งเลย และไอ้เรื่องจะไปใส่สี ก็พิจารณาดูอีกไซด์ของมันใช้อีกไซด์สีอะไร แล้วมันจะออกมาเป็นสีอะไรก็ใส่เพิ่มเข้าไป แค่นั้น แต่สมัยก่อนนี้มันหายากหาเย็นจริงๆ เพชรสีอื่นๆ เท่าที่ดูๆ มา ไม่ได้เห็นด้วยตาเนะ เห็นรูปที่เขาถ่ายมา งามจริงๆ มันมีทั้งเพชรสีเขียว สีเหลือง สีฟ้า สีแดง สีชมพู อะไรนั่น แล้วก็อย่างว่านั่นแหละสีแดงแพงที่สุด

กระรัตหนึ่งล้านดอลลาร์ มีซึกสามกระรัต ห้ากระรัตรวยตายเลย แล้วได้ทะเลสองหมื่นโยชน์ ที่จูล เวิร์ล เขาเขียนนะ เคยอ่านมัย ที่กัปตันเนโมนำเรือดำน้ำนอตลุสลงไปใต้ทะเล แล้วไปเจอไข่มุกดำโตเท่าลูกมะพร้าว สมัยก่อนเขาถือเป็นการความเพ้อฝัน แต่สมัยนี้ไข่มุกดำมันทำกันเป็นว่าเล่น เทคโนโลยีเดี๋ยวนี้ทำได้สบายมากเลย จะเอารูปร่างยังไงก็ได้ฝังเข้าไปในตัวมัน มันเคลือบๆ ออกมาก็เป็นตัวยั้งนั้น เล่นทำเจ้าแม่กวนอิมติดผา หอย เปิดให้คนจินมันดูจะซ็อกตาย คิดว่าเป็นธรรมชาติ ความจริงเปล่าหรือมันฝังชิ้นส่วนเข้าไป มันก็แค่เอาชิ้นส่วนที่มันทำเป็นรูปเจ้าแม่แล้วใส่เข้าไปในตัวหอย หอยมันไม่สามารถที่จะคายออกมาได้ มันระคายเคืองก็สร้างน้ำเมือกขึ้นมาเคลือบไว้ๆ ก็หนาขึ้นมาเป็นมุกเลย คราวนี้ถ้าหากจะเท่าลูกเท่ามะพร้าว ก็คงจะหาแก่นกลางเท่ากับลูกเทนนิสหรือลูกฟุตบอล แล้วหาหอยตัวยักษ์ๆ หน่อย อย่างหอยมือเสือตัวยาวซึกสองเมตรนี่ แล้วหย่อนลงไป รอมันเคลือบ ของกัปตันเนโมนั้นขึ้นมาให้ดูนี่แตกตื่นกันหมด แต่นั่นจะว่ามันฝันไม่ได้นะ เพราะว่ามาตอนหลังก็มีการสร้างเรือดำน้ำขึ้นมาได้จริงๆ แล้วเรือดำน้ำลำแรกเขาเลยตั้งชื่อให้เกียรติว่านอตลุสเหมือนกัน เพราะถือว่าการความฝันของจูล เวิร์ล แล้วไอ้ผจญภัยได้พิภพ เดินทางเข้าไปใต้โลกเสร็จแล้วตอนออกโดนภูเขาไฟระเบิดกระเด็นออกมา นั่นจริงๆ นะตายไม่เหลือหรอก แต่คราวนี้อย่างว่ามันเป็นเรื่องที่เขาใช้จินตนาการขึ้นมา คนที่หลุดออกมาเลยไม่มีอันตรายอะไรภูเขาไฟระเบิดดันออกมา เป็นเราจะเหลือมัย ก็มันเป็นแอ่งน้ำอยู่ใต้พื้นใง พอถึงเวลาภูเขาไฟระเบิดออกมา มันดันน้ำเดือดออกมา สุกซะก่อนนะซิ แล้วก็ผจญภัยในดวงจันทร์ ในที่สุดคนที่ขึ้นดวงจันทร์จนได้ มันเหลือเชื่อ

ว่าความฝันของเขามันเป็นจริงนะ

ถาม : พวกนิยายนี้..

ตอบ : พวกจินตนาการนี้บางทีมันก็มีส่วนของ.. เขาเรียกว่า
อนาคตตั้งสัญญาณเหมือนกัน ตัวอย่างสุนทรภู่ไง สุนทรภู่เขาเขียนมี
พราหมณ์สามพี่น้อง วิเชียร โมรา สานนท์ ที่เป็นเพื่อนของพระอภัย
มณี ศรีสุวรรณ คนหนึ่งยิงธนูได้ครั้งละเจ็ดดอก สมัยนี้เกรดที่เป็นชุด
จะเอาก็ร้อยนัดก็ได้ อีกคนหนึ่งเก่งผูกหุ่นพยนต์เป็นเรือแล่นไปได้
ทั้งในน้ำและบนบก สมัยนี้ ไอเวอร์ครีฟเยอะแยะไป จะลงน้ำมันก็เป็น
เรือ ขึ้นบกมันก็เป็นรถ ทำได้จริง ๆ ก็คิดได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งมันเป็น
หีบกล เขาใช้คำว่าหีบกล พอเข็นขึ้นมาแล้วมีเสียงดนตรีดัง สมัยนี้เทป
เยอะแยะไป เขาคิดของเขาได้ แล้วสถานที่หลายอย่างมันเป็นจริง ๆ นะ
อย่างที่เขาว่านาควารินทร์ นาควารินทร์นั้นหมู่เกาะนิโคบาร์ ที่เขาว่า

" ทะเลนี้มีไข่วันแดนมนุษย์ พรอทแร่แม่เหล็กก็มีมาก
ชื่อวานาควารินทร์สินสมุทร ผุ่งนาคมาอาศัยด้วยไกลครุฑ
ถ้ายังหยุดอยู่ที่นี้จะมียักษ์ จงเร่งรัดตัดไปทีคือसान
จะพบพานผู้วิเศษข้างเพทไสย "

จะไปพบพระฤษีที่เกาะแก้วพิศดารไง ปรากฏว่าไปได้จริง
เขาให้ไปทีคือसानตะวันออกเฉียงเหนือ แสดงว่าของเขาเองมันไม่ใช่
หุบป่าตาเถื่อนอยู่ในราชสำนักไซมัย พวกต่างประเทศเขาก็ต้องมีการสอบ
ถามว่ามาจากไหน มีประสบการณ์เดินทางเป็นยังไง เล่าไปเล่ามาแก
จินตนาการออกมาเป็นเรื่องราวเลย แต่ว่าอย่าลืมนะว่าสมัยนั้นเรื่องวิทยุ
โทรทัศน์มันยังไม่มี เขาสามารถจินตนาการเกี่ยวกับหีบกลล่องเสียงมา

ได้นั้นถือว่ายอดเยี่ยม เสียตายเพชรเม็ดนั้นจึงเลย โศครเพชรเม็ดเท่า
หัวปลี ที่สุดสาครกับนางอรุณศรีศรีไปเอามา ไปอ่านพระอภัยมณีให้จบ
พวกเราอ่านมันไม่ค่อยจะจบกัน มีอาตมาคนเดียวกวาดมันหมดห้องสมุด
เลย เล่มหนา ๆ อย่างนี้อ่านมันหมดเลย มีชื่อยืมอยู่คนเดียว อยู่ชั้น ป.๒
อ่านหนังสือหมดไปห้องสมุดหนึ่ง อ่านหมดแล้วมันดันทะเลสิ่งจำได้ด้วยซิ
ตอนที่อ่านนะเจตนาชัดเจนก็คือว่าจะอ่านหนังสือให้แตก สมัยโบราณ
เขาเรียกอ่านหนังสือให้แตกคืออ่านให้คล่องอ่านให้ได้ทุกตัว อ่านจนหมด
แล้วไปเจอเล่มสุดท้าย แหม! มันสะใจมากเลย มันอ่านยาก ตำราเทศ
ศึกษาด็อกเตอร์คินซีย์ แปลภาษาไทยแล้วยังมีภาษาอังกฤษอยู่
(หัวเราะ) คราวนี้คำแปลนี้มันอ่านยากมากเลย เพราะมันเขียนทับศัพท์
ภาษาอังกฤษ ไปถามครู ครูเขาหัวเราะกันกลิ้งเลยถามว่า ถามจริง ๆ เอะ
จะอ่านไปทำอะไร บอกอยากจะทำมันอ่านยังไง ผมอยากอ่านให้ได้หมด
ทุกคำ อยู่ ป.๒ อ่านหนังสือหมดไปห้องสมุดหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นอยู่
โรงเรียนไหนก็โรงเรียนนั้นนั่นแหละ เล่มไหนที่เขาไม่ยืมจะยืมอยู่คน
เดียว พวกพระอภัยมณี ขุนช้างขุนแผน เพื่อนไม่มีใครอ่านจบซักคน
อาตมาว่าชะเหี้ยนเลย ยังจำได้มัย เด็ก ๆ สมัยนี้มันได้ทองหรือเปล่านั้น

" บัดเดี๋ยวตั้งหวังแห่งวังเวงแว่ว สะดุ้งแล้วเหลียวแลชะง่างหา
เห็นโยคีซึ่งรุ่งพุ่งออกมา ประคองพาขึ้นไปบนบรรพต "

สุดสาครโดนซีเปลือยผลัดตกเหวใจ กลับไม่ได้ นึกถึง
ครูบาอาจารย์ โยคีเลยมาช่วย

" แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์ มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
อันแถววัลย์พันเกี่ยวที่เสียวลล ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน "

มนุษย์นี้ที่รักอยู่สองสถาน บิดามารดาร์กมักเป็นผล
ที่พึงหนึ่งพึงได้แต่ใจตน เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา
ถ้าใครรักรักบ้างอย่าชังตอบ ใครไม่ชอบหลีกเลี่ยงให้ไกลนะหลานหนา
รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี "

เขาสอนแล้วทั้งนั้นนะ สมัยนี้ชี้เกี้ยวอ่าน มันแปลไม่ค่อยออก
แปลไทยเป็นไทยมันแปลยาก

ถาม : ที่พึ่งหนึ่งพึ่งได้แต่กายตน หรือใจตนคะ ?

ตอบ : ไม่มันใจ คือเขาสอนให้พึ่งตัวเอง อัดตาดิ อัดตาดิ โหน
นาโถ อย่าไปพึ่งคนอื่นเขา อย่าไปไว้ใจใครอะไรทำนองนั้น คราวนี้จำได้
ไม่ลืม เล่นเรือไปแล้วหลง เมื่อกี้ที่ห้องไปหมู่เกาะนิโคบาร์ เลยมีการ
ทรงเจ้าตามเจ้าที่ ถามผีเจ้าที่ ปู่เจ้ามาก็ฟาดวิสก็เสียเต็มทีเลย เมมาเสร็จ
แล้วค่อยบอก มันถึงได้บอก บอกว่าตรงนี้ไม่ใช่เขตของคนเขาแล้วเป็น
นาควารินทร์สินสมุทร ผุ่งนาคมาอาศัยด้วยไกลครุฑ ขนาดพญานาคอยู่
กันเพียบ ถ้ายังหยุดอยู่ที่นี้จะมียัย ที่ว่าปรอทแรมแม่เหล็กก็มีมาก มันทำ
ให้เข็มทิศเดินเรือมันเสียหมดเพราะว่าเข็มทิศนี้มันจะชี้ทิศเหนือตาม
แม่เหล็กโลกอยู่เสมอ คราวนี้มันไปเจอแม่เหล็กที่ไหนมันก็หันใส่
มันก็หลงกันตายซัก

ถาม : อย่างเช่นเรื่องที่นอน ก็คือห้ามยัดด้วยนุ่นกินกว่าหนึ่งคืบไป
แต่สมัยนี้มันเป็นแบบสปริงนะครับ ?

ตอบ : สมัยนี้มันหายากนะที่คืบหนึ่งนะ จริงๆ แล้ว ตัวนั้นเขาห้าม
เพราะว่ากลัวเราจะติดในความนุ่มนึ่ม หรือไม่ก็คิดถึงเนื้อผู้หญิง ถ้าหากว่า
กำลังใจของเราไม่ยึดตรงนั้นก็นอนไปเหอะ คือ ตัวท้าย ๆ ของศีลแปด

มันไม่ใช่ตัวศีล มันเป็นตัวธรรมะ คือถ้าเราสามารถทำอะไรได้
ส่วนของธรรมะจะก้าวหน้าขึ้น แต่ถ้าหากว่าเราล่องไปไม่ตกนรก
แต่ว่าส่วนของธรรมะมันหมองลง อย่างเช่นว่าการกินข้าวเย็น
มันก็มัวแต่ไปกังวลว่าจะกินมันอยู่ชิมัย ศีลมันไม่ได้ขาดแล้ว
ตกนรกอะไรหรอก แต่ว่าส่วนของธรรมะมันบกพร่อง

ถาม : แต่ถ้าเกิดทำได้มันก็ดีกว่าปกติ

ตอบ : ทำได้มันดีกว่า คราวนี้ว่าสมัยนั้นที่นอนสูงที่นอนใหญ่
ขนาดนั้นมันก็หายากเต็มทีแล้ว หรือไม่ก็เล่นที่นอนสายรุ้งที่มันบาง ๆ
หน่อยเดียว แต่ถ้าไม่ได้ติดมันจริงๆ สะกิด ตีลังกามันได้เลยหนาเท่า
ไทรก็ช่างมัน

ถาม : แล้วเกี่ยวกับเครื่องประทีนผิวสะครับ ถ้าเกิดไม่ทาแล้ว
หน้ามันจะเป็นสิ่ว

ตอบ : (หัวเราะ) คือว่าถ้าหากเป็นการรักษาโรค ไม่เป็นไรอย่าง
เช่นว่าบางคนเขาแต่งตัวเป็นปกติ ประเภทเขียนคิ้วทาปากเป็นปกติ
อย่างนี้ ถ้าหากไม่ได้เขียนแล้วมันรู้สึกว่าจะออกข้างนอกไม่ได้ มันอายเขา
มันเขิน เลยแต่งเพื่อสังคมอะไรอย่างนั้นนะได้ ที่แต่งตัวประทีนผิว ไซ้ของ
หอมเครื่องย้อมเครื่องทอเนเขาหมายถึงจะเอาไว้ยั่วกิเลสเพศตรงข้าม
ถ้าเจตนาของเราไม่มีอย่างนั้นนะไซ้ได้ แล้วอีกอย่างของเราถ้าหากไซ้
เป็นยาแก้สิ่ว ก็ถือว่าเราเป็นคนป่วย จะไซ้ก็ไซ้ไปเหอะ

ถาม : ถ้ามันเป็นครีมบำรุง แต่ว่าเรารู้ว่า ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเจ็ดวันมันคงไม่ถึงกับสิ่วเต็มหน้าละมัง ไซ้ไปเหอะ
ถ้าขึ้นไม่ใช่แล้วคนไม่เข้าใกล้มันจะยุ้ง

- ถาม : แล้วถ้าเกิดว่าปากแห่งนี้จะใช้ลิปมันได้มั้ย ?
- ตอบ : (หัวเราะ) ใช้นี่ชื่อเรียกร้องมาก เตียวเจ็ดวันไม่ให้อาบน้ำชะเลย
- ถาม : ยาสระผม ครีมนวด อะไรอย่างนี้ ?
- ตอบ : ใช้นี่ไปเหอะ ใช้นี่ไปเหอะ ไม่มีใครเชื่อว่าห rokok บอกแล้วว่าไม่มีใครเชื่อว่าอะไรห rokok
- ถาม : การถือศีล ๘ กับเจริญพระกรรมฐาน การเจริญพระกรรมฐาน ถือศีล ๘ อย่างน้อยเท่าไร ?
- ตอบ : เอามันซักเข้าเย็น เข้าชั่วโมง เย็นชั่วโมงก็ได้ แต่ว่าในวันนั้นทั้งวันกำลังของศีลของเราต้องให้ทรงตัวอย่าให้บกพร่อง
- ถาม : คือเน้นเรื่องสีลานุสสติ
- ตอบ : อ้อ ก็เอาอย่างนั้นแหละดี
- ถาม : ถ้าเกิดทำอย่างนี้ ไม่ต้องนั่งกรรมฐานเป็นชั่วโมง ๆ
- ตอบ : ที่เราทำนะมันเป็นกรรมฐานอยู่แล้ว อย่าลืมนะถือศีลนะสีลานุสสติมันเป็นกรรมฐาน เพียงแต่ว่าตัวเจริญกรรมฐานนี้ท่านหมายถึงนั่งภาวนา นั่งภาวนาจะมากจะน้อยอยู่ที่เราพอใจแต่ควรจจะรักษากำลังใจให้ทรงตัวเอาไว้ได้ทั้งวัน
- ถาม : เวลาจะสู้กับตัวเองล่ะครับ สมมุติว่ามีโรคากับโทษะมันจะมึบบางอย่างแรงบางอย่างอ่อน ?
- ตอบ : ถ้าเราไม่หลุดออกจากคำภาวนา โรคะ โสภะ โมหะ โทสะทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น
- ถาม : นี่คือช่วงก่อนเป็นนะครับ แล้วแบบเวลาจะสู้กับกิเลส

- ล่ะครับ จะสู้กับตัวที่แรงก่อน หรือว่าตัวที่อ่อนก่อน ?
- ตอบ : อยู่ที่เรา จริง ๆ แล้ว กำลังมันเท่ากัน เพียงแต่ตัวไหนมันนำหน้ามา ตัวที่นำหน้ามาเราจะรู้สึกว่ามันแรง ก็ลองให้ตัวนั้นมันหลบไปอีกตัวมาแทนแรงพอกันนั่นแหละ
- ถาม : แล้วบางที เราอยากจะตัดเรื่องโรคะ เรื่องของวิัยรูนุอย่างนี้ครับ ?
- ตอบ : จะตัดตัวไหนตัวนั้นจะมาลองเป็นเรื่องปกติเลย ถ้าเราสามารถแยกอารมณ์ออกได้ว่าเรื่องของโรคะ โสภะ โทสะ เป็นเรื่องของกายใจเราไม่ยุ่งกับมันด้วย เราแยกใจของเราออกมา มันจะอยู่ไม่นาน ที่มันอยู่ได้เพราะว่าจิตใจเราไปปรุงแต่งเพิ่มเติมกับมัน นึกว่ามันต้องเป็นอย่างนั้น นึกว่ามันควรเป็นอย่างนี้ นึกว่ามันสวยอย่างนั้น ถ้าเราไม่ไปร่วมนึกกับมันด้วย มันไปไม่รอดหรอก พักเดียวมันก็ตายแหง
- ถาม : แล้วอีกอย่างเรื่องการสะเดาะเคราะห์นี้ การที่เราไปจะมีอยู่สองรอบใช้มั้ยครับ ถ้าเราเข้าสองรอบจะมีผลเพิ่มขึ้นมั้ยครับ ?
- ตอบ : สองรอบ รอบแรกสะเดาะเคราะห์ รอบที่สองใส่คืนเข้าไป (หัวเราะ) พุดเล่นนะ จริง ๆ ถ้าทำแล้ว พระท่านสงเคราะห์รอบเดียวก็เหลือเฟือแล้ว ใ้ไปประเภทที่ว่าถ้ารู้สึกว่ามันดีได้เข้าสองรอบก็เอา ไม่มีใครเชื่อว่าห rokok ยกเว้นไปเกาะกะที่เขาไล่ออกมาเท่านั้นแหละ
- ถาม : แล้วอย่างไปด้วยตัวเอง กับฝากเงินไป ?
- ตอบ : ควรจะไปด้วยตัวเอง ถ้าไปด้วยตัวเองอยู่ในพิธีกำลังใจมันจะดีกว่า ฝากสตางค์ไปมันได้แค่ทำบุญ เพราะตัวไม่ได้อยู่ในพิธี

หรือไม่ได้ตั้งใจรับ บางทีมันไม่ได้อะไร เมื่อกี้อาตมาว่าเจริญกรรมฐาน
นี้ใช้ลูกกลิ้งดับกลิ่นได้มัย ใช้ไปเหอะถ้าไม่ใช่เตี๋ยวคนจะไม่เข้าใกล้

ถาม : ไม่มันใจครับ

ตอบ : ถ้ามันขึ้นไม่อาบน้ำตั้งแต่ตีห้าอย่างอาตมานี้ยุ่งแน่เลย
ตื่นขึ้นมาทำโน่นทำนี่ไปเรื่อย เผลอพลีบเตี๋ยวคนมันมาแล้ว ยังไม่หก
โมงเลย (หัวเราะ) ก็เป็นอันว่าไม่ต้องทำอะไรแล้ว ผู้เจ้าแดงเขาไม่ได้
เจ้าแดงเขาบอกว่า หมามันยังไม่อาบเลย ว่าแล้วมันก็ต้องต่อไป

ถาม : แล้วการที่เราเกิดมาเตี๋ยวก็ตาย ใครควรดูอย่างนี้ตลอด
เวลานี้ ?

ตอบ : ตีจะ ตัวนี้เป็นวิปัสสนาญาณ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เขาเรียก
อุทยัพพยานุวิปัสสนาญาณ พิจารณาเห็นการเกิดและดับ ถ้ากังคานุ
วิปัสสนาญาณนี้เห็นการดับอย่างเดียว คือทุกอย่างเกิดขึ้นก็ต้องพัง
เกิดขึ้นก็ต้องพัง พังหนอ พังหนอ ภัยดูบัญญัติญาณนี้เป็นภัย เป็นโทษ
กับเรา มันเหมือนกับเสือร้ายตัวหนึ่ง พอถึงเวลามันก็ขบก็กัดเรา วิธีขบ
กัดของมันก็คือ เหน็ดเหนื่อย หนาว ร้อน หิวกระหาย เจ็บไข้ได้ป่วย
อย่างนี้ มันกัดเราอยู่ตลอดเวลา มันเป็นทุกข์มันเป็นภัย เป็นของน่ากลัว
ไม่น่าคบหาสมาคมอีก นั่นแหละวิปัสสนาญาณแก้อย่างค่อย ๆ ทำ
ถึงจุดสุดท้ายมันก็เป็นสังขารเปกขาญาณ สบาย

ถาม : (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : พิจารณาอยู่เสมอๆ นะตี เพราะว่าการพิจารณา ถ้าปัญญา
ยอมรับมันจะได้เลย แต่การภาวนานี้ ถึงเวลาถ้าเราถอนขึ้นมาแล้ว
ไม่ได้พิจารณา มันก็ได้แค่จิตสงบชั่วคราว แต่วิปัสสนานี้ถ้าสงบมันรับ

แล้วมันรับเลย ทรงตัวเลย

ถาม : ถ้าทำ ๆ อะไรอยู่ ไม่ได้นั่ง

ตอบ : ไม่จำเป็น ยืน เดิน นั่ง นอน หกคะเมนตีลังกา ทำอะไร
ก็พิจารณาได้ทั้งนั้น

ถาม : (ฟังไม่ชัด) มีความรู้สึกว่าจะยาว

ตอบ : ยิงยาวเท่าไรวิ่งดี ถ้ามันยังอยากคิดอยู่ เพราะว่าการที่
มันยอมคิด มันยาก ส่วนใหญ่แล้วมันจะไม่ยอมคิดหรอก มันจะฟุ้ง
ซ่านเรื่องอื่นซะมาก พอคิดไปคิดไป กำลังใจมันจะค่อย ๆ ทรงตัว
มันจะเป็นการทรงฌานโดยอัตโนมัติ ฌานคืออารมณ์เคยชินใช้มัย
ที่บอกว่าพระอรียเจ้าต้องทรงฌานได้ ถึงเป็นได้ พระอรหันต์ท่าน
ทรงฌานสี่ แล้วถ้าเป็นพระสุขขวิปัสสโกจะทำเอาฌานสี่ที่ไหนมา มันก็
คือฌานสี่จากพิจารณาของท่าน คิดไปคิดไปกำลังใจมันเคยชิน
มันก็ก้าวล่วงขึ้นไปเรื่อยจนกระทั่งถึงฌานสี่

ถาม : ไม่ใช้การฟุ้งซ่าน ?

ตอบ : ไม่เสียเวลาไปนั่งภาวนามัน คิดอย่างเดียวก็เป็น คราวนี้
การคิดนี้ ถ้ามันฟุ้งซ่านมันเป็นการคิดที่เรียกว่าเปะปะวุ่นวาย แต่
ถ้าหากว่าเราบังคับให้มันคิดตามกรอบตามแบบ ตามแนวที่พระ
พุทธเจ้าท่านสอน อย่างนั้นไม่เรียกว่าฟุ้งซ่านหางานให้จิตมันทำ

ถาม : แล้วถ้าคิดจะปลื้กตัว คืออารมณ์มันจะไม่คิดอะไรเลย

ตอบ : มันจะตันของมัน เราก็เริ่มภาวนาใหม่ ถ้าเราไม่ภาวนา
เตี๋ยวมันจะฟุ้งซ่านเรื่องอื่นต่อไป ๆ เหมือนกับเดินไปชนอะไร
ไปต่อไม่ได้ แล้วถ้าหากว่ามันไม่เบือชะก่อนก็ย้อนกลับมาเริ่มต้นใหม่ได้

เริ่มต้นนับหนึ่ง สอง สาม ใหม่ได้ จนกว่ามันจะไม่เอา เราค่อยไปภาวนา

ถาม : แล้วตอนที่ (ฟังไม่ชัด -เกี่ยวกับสังขารูปกษณญาณ)

ตอบ : ไม่น่า สังขารูปกษณญาณจริง ๆ มันไม่ใช่ต้นหะปล่อยวางเบาสบาย

ถาม : แล้วการที่เราไม่สนใจ (ฟังไม่ชัด) คิดว่าเขาจะทำอะไรก็เรื่องของเขา

ตอบ : นั่นแหละเป็นสังขารูปกษณญาณ คือทั้งหมดเกิดมามันไม่ได้ผูกตัวติดกัน ต่างคนต่างทำต่างคนต่างตาย เพราะฉะนั้นถ้าไม่เอาดีก็เรื่องของเขา ช่างเขาไป เราก็อำของเราไป ต่างคนต่างเห็นว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั่นดี เขาถึงได้ทำ ในเมื่อเขาเห็นดีอย่างนั้นก็เรื่องของเขา

ถาม : การปฏิบัตินี้ไม่จำเป็นต้องให้เราเป็นอย่างที่เขาต้องการ ?

ตอบ : ไม่ต้องเลย เขาต้องการให้เราเป็นอย่างใ้เราก็ตาม มันไม่เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าต้องการให้เราเป็นหรือ อันนั้นดูที่ตัว แก่ที่ตัวอัตตนา โจรยัตตนาหัง กล่าวโทษโทษตัวเองไว้เสมอ มีบางสมัยพอโดนเข้าไปแล้วเรามันหาไม่เจอจริง ๆ ว่า ตูมิตตรงไหน ไล่ไปไล่มามึงมิตตอนที่เกิดมา เอามันตรงนั้นเลย ง่ายดีมัย หาจนกระทั่งที่เรียกว่าละเอียดทุกซอกทุกมุมชนิดที่เรียกว่าไม่เข้าข้างตัวเองแล้ว หาไม่ได้ว่าตัวเองมิตตรงไหน ก็เลยสรุปว่ามิตตั้งแต่เกิดมาแล้ว อยากรทะเล่สิ่งเกิดเอง ก็ต้องเจออย่างนี้แหละ เอามันมิตจนได้ กล่าวโทษตัวเองเอาไว้ อย่าไปโทษคนอื่น

ถาม : การที่เราจะช่วยเหลือเด็กเขาติดยา แต่เราไม่รู้จัก มีคนรู้จักเขาเล่าให้ฟัง เราก็เลยแนะนำให้คนช่วย อยากรจะช่วยนะคะที่นี้กลัวว่า

เขาไม่ได้เป็นอะไรกับเด็กนั้น เราก็บอกว่าหน้าที่ของเราคือช่วย เราช่วยด้วยความเมตตา แต่เราไม่มองว่ามันจะประสบความสำเร็จหรือเปล่า ?

ตอบ : ก็นั่นนะ ต้องทำอย่างนั้นจริงๆ เพราะว่าการปฏิบัติทุกอย่างมันต้องมีตัวอุเบกขาอยู่ เมตตาคือรัก กรุณาคือสงสาร ในเมื่อรักสงสารช่วยเขาเต็มที่แล้ว ผลมันจะเกิดอย่างไรก็ตามเราต้องยอมรับได้ ใจตัวยอมรับได้ ตัวปล่อยวางได้นี่เป็นตัวอุเบกขาในอารมณ์ ถ้าเราไม่เบรกรเราจะทุกข์อยู่คนเดียว คนอื่นเขาไม่ทุกข์กับเราด้วยหรอก

ถาม : (ฟังไม่ชัด) ความละเอียดมันไม่เหมือนกัน

ตอบ : มันก็อยู่ที่ว่ากำลังใจของคนถือมันระดับไหน กำลังใจละเอียดกว่าก็ถือได้ละเอียดกว่า ถ้าละเอียดมากขึ้นจะเป็นกรรมบท ๑๐ โดยอัตโนมัติ จากที่เคยฆ่าสัตว์กระทั่งทำให้มันลำบากโดยเจตนาก็ไม่ทำประเภทที่เคยจ้องลักจ้องขโมย ต่อไปกระทั่งที่เขาไม่อนุญาตวางไว้เราก็อไม่หยิบไม่แตะไม่ต้อง มันจะละเอียดขึ้นมันจะกลายเป็นกรรมบท ๑๐ ไปเอง

ถาม : แล้วอย่างทรมาน (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ก็ถือว่ากรรมบท ๑๐ พร่อง แต่ศีลห้าไม่ขาด กรรมบท ๑๐ มีเรื่องของกำลังใจอยู่เยอะ ศีลเป็นของพระโสดาบัน แต่กรรมบท ๑๐ เป็นของพระสกิทาคามี พระสกิทาคามีที่ระคะกับโทษะท่านเหลือน้อยเต็มที่แล้ว เพราะฉะนั้นท่านก็เลยจดวันได้มากกว่า

ถาม :

ตอบ : ได้ ทำไมจะไม่ได้ละ อันดับแรกก็คือควบคุมมัน อยู่ใน

กาเมสุมิจนจาร ก็คือว่าสิ่งที่ผิดไปแล้วจากข้อห้ามของพระพุทธเจ้าเราไม่ทำ ก็เท่ากับว่าตัดไปได้ระดับหนึ่งใช่ไหม พอละเอียดขึ้นมันก็จะกลายเป็นศีลพรหมจรรย์ไปเอง พอกำลังของเราที่เรียกว่าไม่ทำด้วยตัวเอง ไม่ยุให้คนอื่นทำ ไม่ยินดีเมื่อคนอื่นทำ ตัวกำลังของราคะมันจะเหลือน้อยลง พอกำลังสมาธิมันสูงขึ้น มันก็จะกลายเป็นอารมณ์ของกรรมบท ๑๐ หรืออารมณ์ของศีล ๘ ไปเลย พอถึงเวลาอารมณ์ของศีล ๘ เลยมันจะถือพรหมจรรย์อัตโนมัติไปเอง ตัดได้เหมือนกัน ทุกอย่างที่เราที่พระพุทธเจ้าท่านสอน ท่านสอนให้ตัดได้ทั้งหมด ยิ่งถ้ากำลังสมาธิทรงตัวมาก ๆ ด้วย ถือศีลห้าอย่างเดียวกันกำลังเท่าพระอรหันต์เลย เท่าตรงที่ว้าวก โลก โกรธ หลง มันโดนกดเจียบบีบไม่ได้กระดิกเลย แต่ว่าของพระอรหันต์ของท่านตัดแล้วตัดเลย ไม่งอกงามใหม่ แต่คนที่ใช้กำลังฆานกตเอาไว้นี้ ถ้าผลอฆานเคลื่อน ฆานถอยเมื่อไรมันงอกงามใหม่ มันพืดเราได้ใหม่

ถาม : แล้วอารมณ์ใจถ้ามันยังรู้สึกว้าวกกับการถือศีลระหว่างศีล ๕ กับศีล ๘ ?

ตอบ : ก็เอาอันที่ใจมันยอมรับได้ง่ายกว่า เพราะว่าศีล ๘ ของเรามันก็จำกัดด้วยหน้าที่การงานใช่ไหม จำเป็นต้องทำงาน จำเป็นต้องอะไร ใช้กำลังงานมาก ถ้าเราอดมือเย็นบางที่มันก็แย่ อย่างนี้เราก็เลือกเอาอันที่เหมาะสมกับเรา ศีล ๘ เราก็ถือในวาระหรือโอกาสที่มันควรจะมี เช่นว่าวันพระใหญ่หรือว่าวันสำคัญของทางศาสนา เพราะว่าจะถือมากถือน้อย อานิสงส์มีเหมือนกัน

ถาม : อานิสงส์ของการถือศีลมีเท่ากัน เพียงแต่ว่าการปฏิบัติ

เราต้อง...

ตอบ : ไม่ได้เท่ากัน อานิสงส์ของศีล ๘ เป็นศีลพรหมจรรย์สูงกว่าศีล ๕ มาก แต่เพียงแต่วาระที่เราถือมันน้อย มันก็เหมือนกับว่าของเล็กแต่มีค่าสูงนะ แล้วถ้าหากว่ามันทรงใจอัตโนมัติ คุณเป็นพระอริยเจ้าแห่งๆ

ถาม : ถ้าปฏิบัติโดยพิจารณาถึงความไม่เที่ยง ความไม่แน่นอนระหว่างที่เราทำงาน จะมีความรู้สึกที่เราไม่น่าจะไปข้องแวะกับใคร

ตอบ : นั่นก็จัดเป็นวิปัสสนาญาณอย่างหนึ่ง ก็จะเป็นพวกมูญจิตกัมมยตาญาณ หาทางจะหนีไปให้พ้น ไม่อยากจะไปยุ่งกับมันอีก แล้วพออารมณ์ใจมันขึ้นมากไปกว่านั้นแล้ว มันจะเป็นตัวนิพพิทาญาณ จะเปื้อนมัน ไร้ตัวเปื้อนนี่ดิเนะ ต้องรักษามันให้อยู่กับเราให้ได้ เพราะถ้าหากไม่เบื้อ มันก็อยากเกิดอีก แต่ตอนเปื้อนนี่มันจะต้องมีสติว่าเรายังจำเป็นต้องอยู่กับมันอยู่ในเมื่อเราจำเป็นต้องอยู่กับมัน เราก็ดูแลรักษามันให้ดีที่สุดเท่าที่เราจะพึงทำได้ แต่เราจะต้องอยู่กับมันแค่ชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น ถ้าพ้นจากชาตินี้ขึ้นชื่อว่าการเกิดมาเพื่อความทุกข์ยากนี่จะไม่มีส่วนสำหรับเราอีก มันก็จะกลายเป็นสังขารเปกขาญาณไป ถึงเวลามันก้าวข้ามไปได้เอง ให้ใจมันยอมรับเอง ไปบังคับให้มันรับไม่ได้หรอก อย่างชนิดที่ถามตัวเองว่าอยากเกิดมั๊ย ? มันต้องใจบอกว่าไม่อยากจริง ๆ ไม่ใช่รู้ว่าต้องตอบว่าไม่อยาก ไร้รู้ว่าต้องตอบว่าไม่อยากมันเหมือนกับว่ารู้ว่าข้อสอบอย่างนี้ต้องตอบอย่างนี้ แต่จริง ๆ แล้วไม่แน่หรอกว่า ข้อสอบนะมันมีคำตอบอยู่ แต่ทำอย่างไรให้ได้คำตอบนั้นต่างหากละ มันสำคัญตรงนั้น เพราะฉะนั้นที่ใจมันบอกจริง ๆ

ว่าไม่อยากเกิดนะ ก็คือมันรู้แล้วว่ามันต้องทำยังไงถึงจะ
เกิดได้ แต่คนที่ไม่ได้ตอบจากกำลังใจของตัวเองจริง ๆ นี่รู้ว่า
ต้องตอบอย่างนั้น แต่มันไม่รู้ว่าต้องทำยังไง ถึงจะได้ยังงั้น
หรือว่าถึงรู้ก็ยังไม่ทำไม่ได้ ทำไม่ถึง

ถาม : บางครั้งมันก็รู้สึกว่ล่ำบากมาก (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ให้มันได้ก็ยังมี มันจะบางครั้งก็ขอให้มันได้ แล้วต่อไป
ถ้ามันได้สักครั้งหนึ่งมันจะไม่ยาก มันยากครั้งแรก ถ้าครั้งแรกของเรา
ทำได้ ครั้งต่อ ๆ ไปมันเรื่องง่าย ส่วนใหญ่มันอยู่ในลักษณะนั้น ลักษณะ
ที่ว่างวางได้เป็นที่ ๆ ไป เตี้ยพอผลอหน่อยเตี้ยมันพลิกกลับ ที่วางได้
ก็ล้ม แล้วเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่พอเริ่มรู้สึกว่างได้อารมณ์ใจตรงตัวก็
เริ่มลุยต่อไปเลย แล้วอย่างที่บอกไปหลายทีว่กำลังใจของเรายิ่ง
พุ่งช่านมากเท่าไร คือเรายิ่งใกล้ความดีมากเท่านั้น ตัวนี้ก็ถ้ำ
ยึนย่นเลย เราใกล้ความดีมากเท่าไรมารเขารู้ว่เราจะพันมือประเภท
เร่งขัดขวางสุดฝีมือเลย มันก็จะทำให้เรารัก โลก โกรธ หลง ให้มากที่สุด
เท่าที่มากได้ ให้เป็จากจุดหมายนั้น พุ่งช่านมากให้รู้ว่ยิ่งใกล้ความดี
มาก อันนี้สำหรับนักปฏิบัติอย่างเดียวนะ แต่ถ้าเป็นทั่ว ๆ ไปนั้น
พุ่งช่านมากก็คือใกล้กิเลสมาก

ถาม : (ฟังไม่ชัด) คือว่ความรู้สึกว่อยากจะทำอย่างนี้

ตอบ : แล้วแต่เรา เทวดา พรหม เขาไม่เกียงกัน แต่ถ้าหากว่เรา
คิดว่จะไปจัดลำดับท่าน อย่างนั้นเราก็เริ่มจากพรหมก่อนแล้วมาเทวดา
นี่มันเป็นลำดับของมนุษย์เขา แบบเดียวกับบนพระนิพพาน บนพระ
นิพพานนี่จริง ๆ แล้ว ทุกท่านบริสุทธิ์เหมือนกันหมด มันต่างกัน

ตรงบุญตรงบารมีเท่านั้น ถ้าเราขึ้นไปนี้ เราจะเห็นว่ของท่านเอง
ท่านจะแยกอยู่อย่างระเบียบเรียบร้อยเลยใช่ไหม พระพุทธเจ้าอยู่หน้า
พระอรหันต์ที่เป็นสาวกอยู่หลัง ๆ ไป แถวหน้าสุดนี่จะเป็นวิมานพระ
พุทธเจ้า แถวหลังยาวไปเป็นพระอรหันต์ที่เป็นสาวก ลักษณะของการจัด
ความเรียบร้อย นี่คืว่ว่าเป็นสิ่งที่เราปรารถนาที่จะเห็นอย่างนั้นท่าน
ก็ทำให้ดูอย่างนั้น อย่างเช่นว่ไปที่จุฬามณี ก็จะมีพระ มีพรหม มีเทวดา
พระอรหันต์ท่านก็แยกออกเป็นเหล่า ๆ พระอรหันต์สุขวิปัสสโก
พระอรหันต์วิชาสาม พระอรหันต์อภิญญาหก พระอรหันต์ปฏิสัม
ภิทาญาณ แล้วยังมีแยกอีก อย่างเช่นว่ปฏิสัมภิทาญาณระดับปกคิตสาวก
ปฏิสัมภิทาญาณระดับมหาสาวก ปฏิสัมภิทาญาณของอัครสาวกอย่างนี้
ก็มีการแยกเป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนกัน คือพวกระเบียบนี้ มันเป็น
ประเภทว่ท่านเราปรารถนาจะให้เห็นอย่างนั้น เอ้า เอาไปเลย ท่านรู้้อยู่
แล้วนี่ว่เราต้องการอะไร พอเห็นแล้วก็ขึ้นอกชื่นใจ แต่จริงแล้วของท่าน
เอง ขึ้นไปข้างบนแล้วก็บริสุทธิ์เหมือน ๆ กันหมดเพียงแต่บุญบารมี
ที่สร้างสมมามากน้อยต่างกันเท่านั้นเอง

ถาม : พอเวลาไม่เจอ หนูจะถามอะไรเยอะเยอะ พอมาเจอจริง
นี่นึกไม่ออก

ตอบ : (หัวเราะ) คราวหน้าจัดไว้

ถาม : ขอบารมีช่วยสงเคราะห์ให้จบด้วย

ตอบ : (หัวเราะ) ขอท่านปู่พระอินทร์ว่ายกว่ ขึ้นต้นก็
สหัสเสนโต เทวินโท ทิพจักขุ วิโสทายิ ไว้ก่อน

ถาม : ก็ขอเหมือนกัน แต่ทำข้อสอบแล้วใจเต็นจะขาดใจนะ

ตอบ : นั่นละ ลักษณะที่กำลังของท่านคุมลงมาจะเป็นอย่างนั้น ใจมันจะเต้นตึก ๆ แล้วมือจะเขียนชนิดที่ว่าเราบังคับยาก มันสั้นไปหมด ถ้าหากว่าของเรา เราเคยชินแล้วจะไม่ค่อยรู้สึก แต่ถ้าไม่เคยชินแล้ว ใหม่ๆ จะเป็นอย่างนั้นทุกรายแหละ

ถาม : แต่หนูเป็น คือหนูคุมตัวเองไม่อยู่ ทำไมเราเครียดขนาดนั้น?

ตอบ : ไม่ใช่เครียดหรอกเป็นกำลังของท่านที่ช่วยลงมา แต่คราวนี้ของเรานี้มันไม่สามารถปรับให้กลับกับตัวเราได้ ปรับให้กลับไม่ได้ มันก็เหมือนยังกับไฟช็อตยังงั้นนะ อาการยังงั้นซัวร์เลยว่าท่านสงเคราะห์ นั้นแหละใหม่ๆ ก็เป็น ต้อง เฮ้ย..ซ้าๆ หนอย เขียนไวเดี่ยวกรรมการอ่าน ไม่ออกเขาให้ศูนย์นะโว้ย เราต้องเตือนตัวเองอย่างนี้ แล้วเสร็จแล้ว ไม่ต้องไปฝืนหรอก อยากรเขียนอะไรเขียนไปเลย มันจะนอกทุ่งนอกทำ นอกความรู้เขียนไปเหอะ ถึงเวลามันดีเอง

ถาม : จะตอบ มีความรู้สึกตัวเองตอบแถมมาก ตอบอะไรก็ไม่รู้

ตอบ : นั้นแหละ ที่แยะ ๆ นั้นแหละ เตี่ยวคอยดู อาตมาเองเคย เขียนหนังสือขายมา สมัยก่อนประเภทหน้าละ ๕๐ บาท หน้าหนึ่ง ๗๐ บาท อยากรได้เยอะก็เขียนเยอะ สมัยนั้นก็มียังเรื่องสั้น มีทั้งกลอนประเภท นั้น เขียนแล้วบังเอิญว่าเราเขียนเรื่องที่เรายากอ่าน ไปอ่าน ๆ แล้วมัน ไม่มีเรื่องประเภทนี้เราก็เขียนซะ ปรากฏว่าคนก็คงมีความรู้สึกเหมือนกันว่าอยากอ่านเรื่องประเภทนี้

ถาม : เรื่องเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์อะไรพวกนี้หรือคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอกคะ ประเภทที่เพ้อ ๆ ฝัน ๆ เกี่ยวกับวิยรุ่นอะไร ก็มียังงั้นแหละ พอเราเคยเขียนเรารู้ว่าสำนวนดีมันเป็นอย่างไง พอถึงเวลา

ท่านให้เขียนอย่างนี้ ๆ มันไม่ดีแฮะ เอาอย่างนี้ดีกว่า พอแก้ปัญหาความรู้สึกโดนตัดขาดไปเลย พอความรู้สึกโดนตัดขาดเขียนต่อไม่ได้เนื้อหา มันไม่ต่อเนื่องกัน ก็เลยต้องตั้งใจกราบขอขมาพระ ขอบารมีท่านช่วย สงเคราะห์ใหม่ พอความรู้สึกมาใหม่ คราวนี้ยอมตามท่าน พอตามท่าน ไป ๆ ใ้อเรามันคนช่างสังเกต เขียนจบเรียบร้อยอ่านทวน ใ้อตอนอ่าน ทวนนั้นถึงได้รู้ว่าสำนวนพื้น ๆ ธรรมดา ๆ นั้นนะ จริง ๆ แล้วต้นกลาง ปลายมันผสมกลมกลืนกันแนบเนียนที่สุดเลย มันลักษณะว่าคนมีความ รู้แต่ไม่อดรู้ แต่ใ้อสำนวนของเรานั้นมันอดความรู้ มันจะทำให้คนเขา หมั่นไส้ แต่ของท่านนี้ลักษณะที่คุณมีความรู้แล้วคุณไม่อดรู้ ประเภทที่ เรียกว่าปานกลาง ไปกับเขาได้ทุกสถานการณ์ ออกมามันกลายเป็นดีไป

ถาม : แล้วมีเหตุการณ์อย่างนี้มัยคะว่า ตอนที่เรากำหนด สมมุติว่าเรา ยกตัวอย่างไปแปดเรื่อง ข้อหนึ่งถึงข้อแปด แต่เรามีความรู้สึกว่าไม่ใช่ซะ เหมือนกับมีความรู้สึกว่าจะให้หมดเลย ชีตทิ้งให้หมดทั้งแปดข้อ แล้ว ยกตัวอย่างแปดข้อใหม่ อย่างนี้ยังอยู่ในสภาวะที่ท่านยังอยู่มัย?

ตอบ : ถ้าทำอย่างนั้นบ่อยๆ แล้วจะเสีย เราต้องเชื่อความรู้สึกแรก ยิ่งไวยังงั้นไปเลยเพราะว่าบางทีอาจมีประเภทที่แทรกเข้ามาให้เราารู้สึกว่า นี้ดีกว่า เสร็จแล้วที่เอามานั้นมันก็ดีกว่า แต่ถ้าเราไปอ่านแล้วมันจะไม่ต่อเนื่องกัน ได้มาอยู่ท่อนเดียว หัวกับท้ายอาจเป็นเรื่องเดียวกันก็ได้ ตรง กลางที่เรายกมามันจะจะได้อยู่อย่างนั้น เหมือนกับตัดมาปะไว้ มันจะไม่กลับกับเขา ลักษณะนี้เราก็อ่านดู เออ ! เข้าทำดี แต่ความจริงถ้าเรา อ่านตั้งแต่ต้นมาจะรู้สึกว่าจะสะดุด เพราะงั้นต้องเชื่อความรู้สึกแรกไว้

ถาม : ยังคุยอยู่กับหลินเลยว่า เดือนหนึ่งจะตายให้ได้ เดือนหนึ่ง

เครียดที่หนึ่ง

ตอบ : ถ้าหากว่าเครียดลักษณะนั้นแล้วก็ควรจะสบายใจได้เลย (หัวเราะ)

ถาม : ได้มาฟังแล้วรู้สึกว้าใจเลย

ตอบ : นั่นแหละคืออาการที่ท่านสงเคราะห์ พอถึงเวลาลงมานี้ ถ้าหากว่าของเราเองไม่สามารถปรับกระแสให้ลื่นกันได้ใหม่ ๆ เหมือนกัน มันเหมือนหัวใจจะหลุดออกจากปาก ใจจะเต้นถี่ขึ้น ๆ ลักษณะของมโนมยิตริที่ออกเต็มกำลังจะออกลักษณะนั้นด้วย มันเหมือนหัวใจมันเต้นเร็วขึ้น ๆ อะไรต่อมิอะไรข้างในมันหมุนควงเข้า ๆ แล้วมันหลุดตั้งไปเลย

ถาม : แต่ตอนทุกครั้งทีหนูไปฝึกเต็มกำลังนะคะ หนูออกไป หนูรู้สึกว้าใจออกไป แต่ไม่ได้แรงเหมือนคนอื่น หนูไปเหมือนตอนฝึกครั้งแรกกำลังอย่างนี้คะ เหมือนขึ้นไปบนนิพพานคะ ?

ตอบ : นั่นนะถูกเลย คนที่ได้ครึ่งกำลังแล้วไปฝึกเต็มกำลังมันแทบจะไม่ดี้นกับใคร เพราะจิตมันเรียบแล้ว จิตมันเรียบแล้วเคยชินกับสภาพแล้ว ส่วนไอ้ทีไปฝึกใหม่จะดี้นกันมาก

ถาม : บางคนอย่างนี้คะ พีบ ๆ ๆ

ตอบ : อย่างนั้นแสดงว่าเขายังอยู่ในช่วงที่จิตกำลังหยาบมากอยู่ พอจิตมันหยาบมาก อาการแสดงออกของร่างกายมันจะรุนแรงมาก

ถ้าเรามีภรรยาหวงที่ละได้พบกันทั้งในชาตินี้และชาติหน้าไซริ์
ทั้งคู่ พึงเป็นผู้มีศรัทธาเสมอกัน มีศีลเสมอกัน
มีจาคะเสมอกัน มีปัญญาเสมอกัน
ก็จักได้พบกันทั้งชาตินี้และชาติหน้า

(องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสแก่ นกุลบิดาคฤหบดีและนกุล
มารดาฤหปตานี ขณะประทับอยู่ ณ แคว้นกัถกะ)